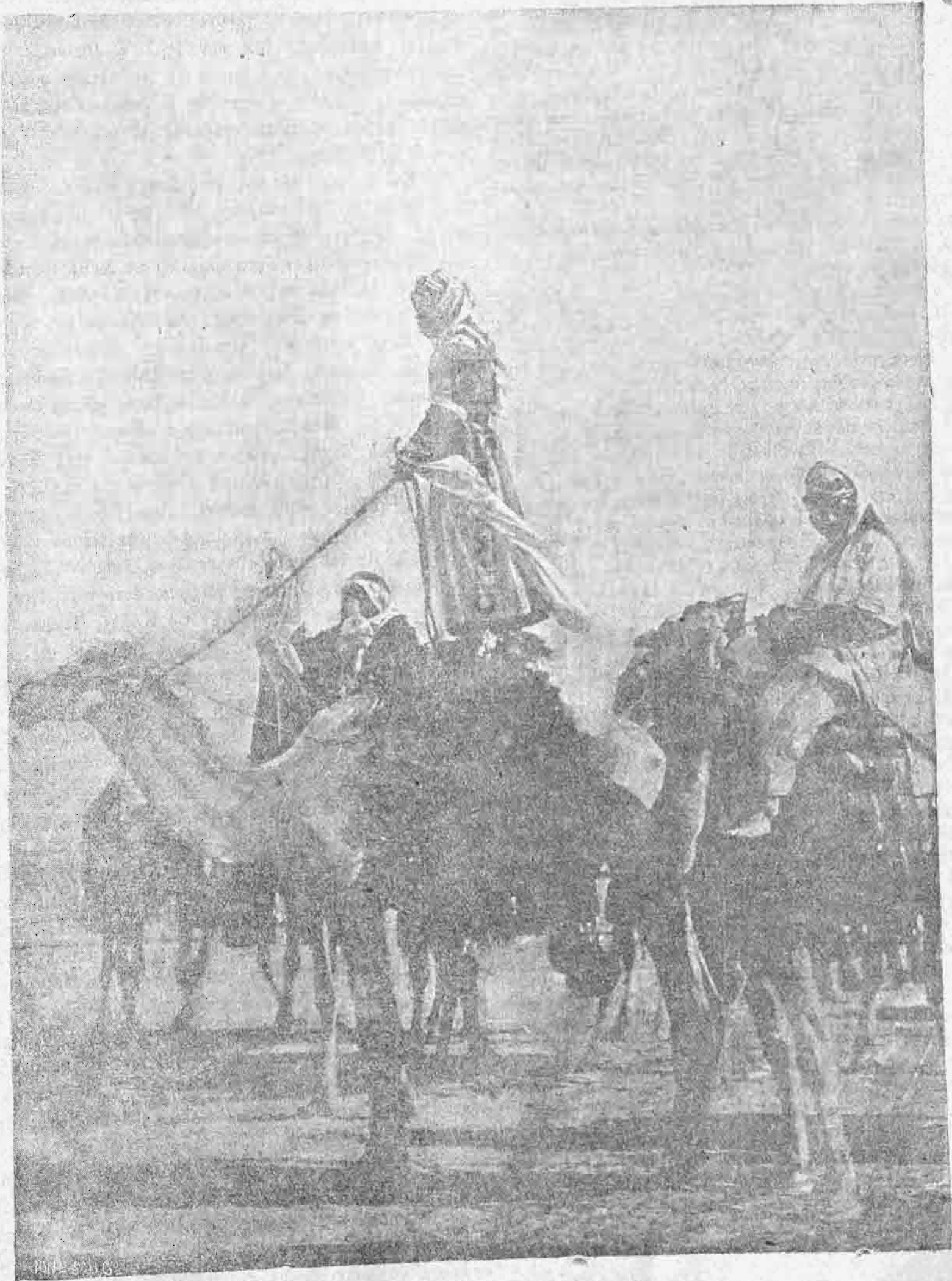
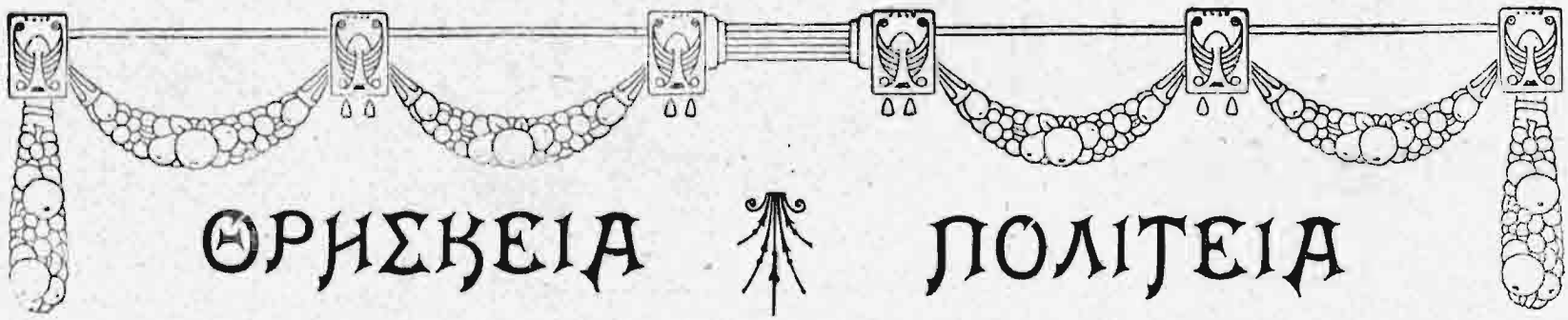

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Ἐκ τῆς ἔρημου τῆς Τριπολίτιδος.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΣΩΜΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὠμίλησα περὶ τοῦ σωματικοῦ ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων ὀφείλει νὰ ἔχη· εἶπον, ὅτι ἡ σωματικὴ υἰεία εἶναι ἡ πρώτη βᾶσις πάσης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς δράσεως καὶ ὅτι πεπλανημένως ἐφρόνουσιν ὅσοι ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι εἰς τὸν ἀθλητισμὸν διέβλεπον τὸ μόνον ἰδανικόν των, ὅσον καὶ ἐκείνοι, οἵτινες τὸν ἀσκητισμὸν ἐνόμιζον ὡς ὑπάτην ἀρετήν. Ἡ πρώτη δοξασία ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης θεραπείας τοῦ σώματος, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τῆς ὑπερμέτρου καὶ παθολογικῆς ὀλιγορίας αὐτοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ ἠθους. Αἱ δύο αὗται ἀντιλήψεις διακρίνουσι δύο διαφόρους αἰῶνας, τὸν αἰῶνα τοῦ ἑλληνικοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὸν αἰῶνα τῆς μεσαιωνικῆς δεισιδαιμονίας καὶ θρησκοληψίας.

Ἄλλ' ἐδῶ φθάσαντες, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν:—Σήμερον πρὸς ποῖαν τῶν ἀντιλήψεων ῥέπομεν; σήμερον εἰς τίνα τῶν ἰδεῶν εὐρισκόμεθα πλησιέστερον;

Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, τὴν ἀπάντησιν τῆς ὁποίας θεωρῶ δυσχερῆ. Πιστεύω δὲ ὅτι καὶ ὁ ἀναγνώστης τῶν γραμμῶν τούτων εἰς τὴν ἰδίαν εὐρίσκειται θέσιν. Διότι, νομίζω, ὅτι διανύομεν βίον, ἐν τοῖς πλείστοις, ἀχαρακτήριστον καὶ δὲν ἔχομεν καμμίαν γνώμην, κανένα προσανατολισμὸν.

Ἐξηγοῦμαι: Ἀπέχομεν ὅσον τοῦ ἀσκητισμοῦ, ὅσον καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἂν μὴ στιγμὴν συγκεντροῦμεν τὰς σκέψεις μας ἐπὶ τῆς σωματοθεραπείας καὶ πάντοτε εὐρισκόμεθα κυριευμένοι ἀπὸ μερίμνας πρὸς ἐξυπηρέτησιν πολυδαίδαλων σωματικῶν ἀναγκῶν. Ἀλλὰ ἡ ὑπερμέτρος αὕτη πρὸς τὸ σῶμα λατρεία μας, ἡ ὁποία μαραίνει τὸ πνεῦμα καὶ διαστρεβλώνει τὸ ἠθὸς μας, οὔτε τὸ σῶμα ὠφελεῖ· τὸναντίον τὸ βλάπτει κυρίως. Διότι ἐχάσαμεν τὴν ἀντίληψιν τοῦ χρησίου καὶ ὠφελίμου, ἐπιδιδόμενοι εἰς θεραπείαν ἀναγκῶν ἐπικτητίων, ἀναγκῶν, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἕτερος ἢ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπεβάλομεν. Τὰς δ' ἀνάγκας ταύτας κατεστήσαμεν πάθη καὶ εἰς αὐτὰ πλέον δουλεύομεν, θεωροῦντες ἑαυτοὺς τοσοῦτον μᾶλλον εὐγενεῖς καὶ ἀνθρώπους, ὅσον περισσότερο δοῦλοι καθιστάμεθα τῶν μανιῶν μας. Ἄλλ' ἡ φύσις δὲν εἶναι διόλου ἐπεικῆς, ὡς πρό τινος ἔλεγον, δὲν ἀνέχεται παραβάσεις καὶ δὲν ἐπιτρέπει ἀθετήσεις τῶν νόμων τῆς· τιμωρεῖ ταύτας σκληρῶς, αἱ δὲ νόσοι εἶναι τ' ἀποτελέσματα τῶν ποινῶν τῆς.

Δουλεύομεν λοιπὸν νυχθημερὸν εἰς τὰ πάθη μας, καίτοι δὲ βλέπομεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς περὶ ἡμᾶς φθίνοντας, μαραινόμενους, ξηροὺς ἀσκητὰς, λιπόσαρκα καὶ νευρασθενῆ φάσματα, ἀνικάνους πρὸς ὄρασιν καὶ ἀσθενεῖς πρὸ τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου, ὅχι ἐκ τῆς ὑπερμέτρου βέβαια καλλιτεργείας τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐκ τῆς παραλόγου δουλοπρεπείας μας, μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔχομεν τὸ θάρρος ν' ἀνανήψωμεν, νὰ ἐγείρωμεν τὴν συνείδησιν καὶ τὴν κεφαλὴν, ν' ἀποτινάξωμεν τὰς πέδας καὶ τοὺς κλοιούς, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς μόνοι ἐσφυρηλατήσαμεν.

Θὰ μοι ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴ ἀπαριθμήσω ἐδῶ τὰς ἀσθενείας, τῶν ὁποίων ἡμεῖς διὰ τῶν ἀκολασιῶν μας καὶ τοῦ ἀθλίου βίου μας ἐδημιουργήσαμεν. Φοβοῦμαι μήπως ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει αὐτῶν ἡ στήλη αὕτη μολυνθῇ ἐκ τῆς σηπεδόνος τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, μὴ καταστῇ εἰς κώδων, ὑπὸ τὸν ὁποῖον, ὡς εἰς τὰ μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια, συγκεντροῦνται ὅλαι αἱ ἀποκρουστικαὶ τοῦ σώματός μας σαπρίαί, τὰς ὁποίας εἶναι ἀνίκανα τὰ φάρμακα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας νὰ ἐπουλώσωσιν ἢ κἄν νὰ καλύψωσιν.

Ἄλλ' ἂν δὲν προῶ εἰς ἀπαρίθμωσιν τῶν μαστιζουσῶν ἡμᾶς φαγεδαινῶν, δὲν θέλω ἀποτρέψῃ τὸν ἀναγνώστην νὰ τὸ κάμῃ. Θὰ τὸν παρακαλέσω μάλιστα καὶ θὰ τῷ συστήσω νὰ ἐξετάσῃ τῶν προχειροτέρων ἐξ αὐτῶν τὰ ἀσυνείδητα αἰτία καὶ τὰ φοβερά ἀποτελέσματα. Ἡ μελέτη αὕτη θὰ τὸν διδάξῃ πολλὰ καὶ θὰ τῷ διαγράψῃ τὸ μέγεθος τοῦ μεγάλου καὶ ἀθάτου κρημνοῦ, καθ' οὗ φέρεται.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ. Ὁ ἰταλικὸς στόλος ἐδομάρδισε τὰ φρούρια τῆς Τριπόλεως, ὧν τινὰ κατεδάφισεν, ἕτερα δ' ἐξηνάγκασεν νὰ σιγήσωσι. Μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, ἀπεβιδάσθησαν ἀγῆματα καὶ ἡ πόλις κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Φαίνεται, κατὰ τὰ ἐκεῖθεν τηλεγραφήματα, ὅτι ἡ ἄμυνα θὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας, ἔνθα καὶ συγκεντρώθη ὁ ὑπάρχων στρατός. Ἐκτὸς τούτου, οὐδὲν ἕτερον πολεμικὸν γεγονός μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν ἠγγέλθη.

Ἐν τούτοις τὰς σπουδαιότερας εἰδήσεις θέλει μᾶς παράσχει οὐχὶ τὸ πεδῖον τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων. Οἱ γείτονές μας κινητοποιοῦσι στρατοὺς καὶ στόλους. Ἡ Ἑλλάς συνεκάλεσεν ὀκτῶ ἡλικίας, τὸ Μαυροβούνιον φαίνεται φιλοπόλεμον, ἐν Βουλγαρίᾳ ὁ πολεμικὸς ὄργασμός ἐκορυφώθη καὶ ἡ Ρωσία ἐπίσης κινεῖται, ἐγείρουσα ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν στενῶν.

Ταῦτα κάμνουσιν οἱ γείτονές μας· αἱ μακρότερον ἡμῶν κείμεναι Μεγάλαι Δυνάμεις δέχονται παρ' ἡμῶν διακοινώσεις καὶ δεικνύουσι προθυμίαν ἐπεμβάσεως, ἀλλ' εἴτε διότι ἡ θέσις των εἶναι δυσχερῆς, εἴτε διότι δὲν καθωρίσθησαν εἰσέτι οἱ ὅροι, τοὺς ὁποίους ἡ Τουρκία δύναται νὰ δεχθῇ, οὐδεμία ἐπέμβασις πρὸς ἀνακωχὴν ἐγένετο. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ Δυνάμεις ἐπενέδησαν πολλάκις μέχρι σήμερον εἰς τὰ ἐμπόλεμα μέρη, ἀναστέλλουσαι πολεμικὰς ἀμφοτέρων ἐνεργείας. Οὕτως ἡ κατάπαυσις τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Πρεδέζης καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σχεδίου πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν Δαρδανελλίων ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, ὀφείλεται εἰς τοιαύτας ἐνεργείας, ὅπως καὶ ἡ ἀναβολὴ τοῦ μέτρου πρὸς ἔξωσιν τῶν ἐν τῷ Κράτει Ἰταλῶν ὑπηκόων.

Ἄγνωστος εἶναι ἡ πολιτικὴ, τὴν ὁποίαν θ' ἀκολουθήσῃ τὸ ὑπουργεῖον. Τὸ Νεοτουρκικὸν Κομιτάτον, συνεδριάσαν ἐπανειλημμένως ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν ἄκρων, ἐψήφισεν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου καὶ ἐφαρμογὴν αὐστηρῶν ἀντιποίνων. Ἐν τούτοις, ἡ Βουλὴ, ἣτις συγκαλεῖται σήμερον, ἄγνωστον ὅμως πότε θὰ κατορθώσῃ νὰ εὐρεθῇ ἐν ἀπαρτίᾳ, θὰ δώσῃ τὴν κατεύθυνσιν.

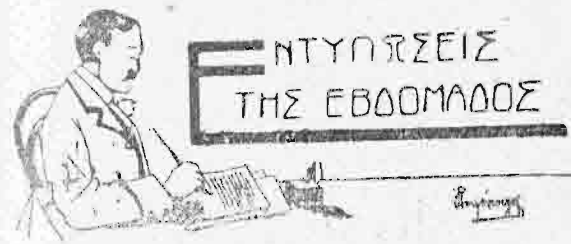
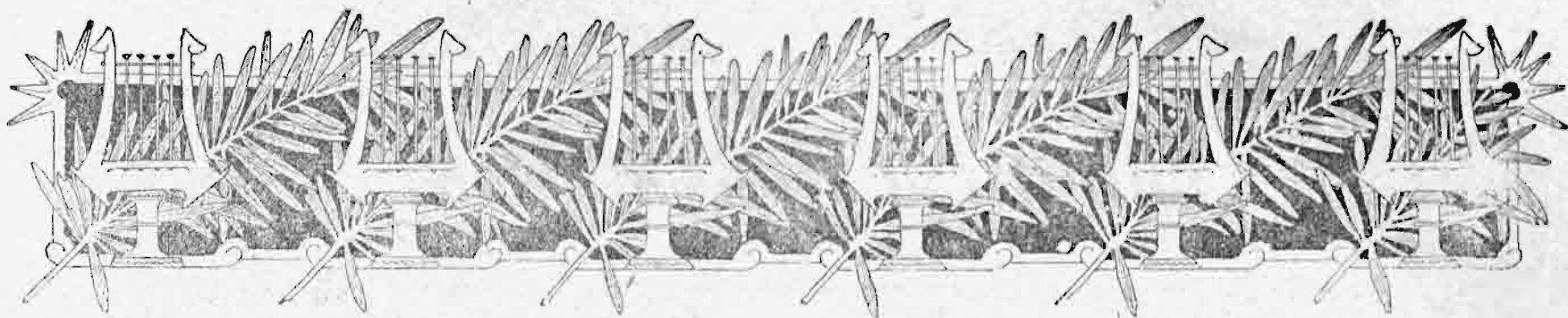
Θρυλεῖται ὅτι ἡ Ἰταλία μετὰ τὴν κατοχὴν τῆς Τριπολίτιδος ἀρνεῖται ὅπως δεχθῇ ὄρους, δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ πληρώσῃ ἀποζημιώσεις, οὔτε νὰ παραδεχθῇ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου. Τὸναντίον μάλιστα θὰ ἐγείρῃ καὶ ἄλλας ἀξιώσεις, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον κατέλαβε καὶ τὸ Τομπρούκ καὶ νέα καταλαμβάνει μέρη.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Σοφίᾳ ἐπιτετραμμένοι τῆς Τουρκίας, ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεως προέβησαν πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν τούτων εἰς διαβεβαιώσεις περὶ τῶν φιλικῶν πρὸς αὐτὰ διαθέσεων τῆς Τουρκίας. Τὸ τοιοῦτον ἐγένετο βεβαίως κατόπιν τοῦ παρατηρουμένου πολεμικοῦ ὄργασμοῦ καὶ τῶν ἀνησυχιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεδηλώθησαν.

Γενομένης δεκτῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Ρεσίτ πασᾶ, διωρίσθη τοιοῦτος ὁ ἐν Σοφίᾳ πρεσβευτῆς τῆς Τουρκίας Ἀσὴμ βέης.

Τὸ Κομιτάτον, συνεδριάσαν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀπεφάσισεν ὅπως μεταφέρῃ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐνταῦθα τὴν ἔδραν του, καίτοι δὲ, καθ' ἣ ἀγγέλλεται, ἐδείχθη ἀδιάλλακτον ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἰταλίαν ρήξει, ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐνέκρινεν ὅπως ἀκολουθήσῃ μετριοπαθῆ πολιτικὴν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἐκάθησα παρὰ τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἤτοιμαζόμενη νὰ γράψω τὴν καλεωμένην διὰ τὴν στήλην αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφρόντισα νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἀφασίαν κάποιου ἐπισκέπτου μὲ μερικὰς ἐφημερίδας καὶ ἐν τσαί, ἐμβαίνει μέσα βιαστικός, φρεσκοξυρισμένος, μ' ἓνα ἑλαφρὸ παρτεσοῦ, καὶ γάντια πῶ δὲ Σουὲδ εἰς τὰ χέρια, εἰς φίλος τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Μόλις τὸν εἶδα, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος εἶχα καταβῆ μετὰ τὴν λεπτὴν καλοκαιρινὴν φροεσίαν καὶ οὔτε κἀν διὰ τὰ μάτια ἐξήγησα ν' ἀλλάξω τὸ ψαλίδι μὲ τὸ περυσινὸ πομπέ μου, ἠσθάνθη κάποιον οἶγος νὰ περῶ ἀπ' τὸ σῶμά μου, ἐνόησα ὅτι ἤμην μία χυδαία ἀνορθογραφία διὰ τὸ περιβάλλον. Ἐξω ὁ οὐρανὸς οὔτε κἀν ἐφάνετο. «Πυκνὸν στρώμα νεφῶν», καθὼς λέγουσι οἱ ποιηταί, τὸν εἶχε καλύψει, δυνατὸς ἀνεμὸς ὑγρὸς ἐφυσούσε καὶ προσεκόλλα ἐπάνω εἰς τὰ γυαλιὰ τῶν παραθύρων μας τὰς σταγόνας τῆς φθινοπωρινῆς βροχῆς.

Ἐπιπλέον ἀπὸ τὴν χειραψίαν, ἐκάθησεν ἀντικρὺ μου καὶ τρίβων τὰ χέρια του μ' ἓν χαμόγελο εὐαρεσκείας, μοῦ λέγει:

— Ἦλθε λοιπόν, ἦλθε!

— Μπα, ἐπρόφθασα νὰ τοῦ εἶπω μὲ μίαν προσποιημένην ἀδιαφορίαν.

— Πῶς; γιατί; δὲν σὲ βλέπω πολὺ ἐνθουσιασμένον. Μήπως σ' ἐνοχλεῖ ἡ ἀφιξίς σου;

— Μὰ γιὰ ποῖον μοῦ ὁμιλεῖς τόσην ὥραν;

— Γιὰ ποῖον; μὰ δὲν τὸν εἶδες; νά, γιὰ τὸν χειμῶνα. Ἦλθεν! ἦλθεν!

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του, ἐνῶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ χαρὰ τοῦ ἐχάριζεν ἐν διαρκῆς μειδίῳ.

Ἐπῆρα τὴν πένναν, ἡ ὁποία ἔμμενε παραπονεμένη καὶ ξηρὰ κοντὰ εἰς τὸ μελανοδοχεῖόν μου καὶ ἐψιδύρισα μὲ ὕφος ἀνθρώπου περιλύτου:

— Ναί, τὸ βλέπω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν χαρὰν του δὲν διέκρινε φαίνεται τὸ ὕφος μου αὐτὸ καὶ ἐξηκολούθησε:

— Μάλιστα, ἦλθεν ὁ ὠραῖος χειμῶνας, ἐξίστη ἡ λαμπρὰ ἐποχὴ, ποῦ μᾶς φέρει τοὺς χροῦς, τὰς ἐσπερίδας, τὸ πόκερ. Δὲν ξεύρεις τί εὐχάριστον πράγμα ποῦ εἶναι νὰ κάθῃσαι μέσα εἰς ἓνα κομπὸ σαλόνάκι, ν' ἀχνίξῃ ἐμπρὸς σου τὸ τσαί τῆς Κίνας καὶ ἀντικρὺ σου μιά χαιρωμένη οἰκοδέσποινα νὰ σοῦ μιλή ἐυφροδῶ, ἐπιλείπει, γιὰ τὸν κυρὸ, γιὰ τὴν

μόδα, γιὰ τὰ σκάνδαλα, ἐνῶ παρέχει μία δεσποινὴς νὰ παίξῃ στὸ πιάνο τὴν «Εὐθύμον Χήραν» καὶ ἔξω τὸ χιονάκι νὰ στρώνεται ἀπαλὰ-ἀπαλὰ καὶ νὰ σκεπάζῃ τὰ παράθυρα. Τί ἀπόλαυσις!

Ὁ φίλος μου ὁ ἄλλος μὲ τὸ τσαί καὶ τὰς ἐφημερίδας, ἐνόησε τὸν καιρὸν κατάλληλον διὰ νὰ διακόψῃ τὴν ἀφασίαν του καὶ ἐπενέβη.

— Ναί, πολὺ ὠραῖα εἶναι αὐτὰ καὶ πολὺ ὠραιότερα τὰ περιγράφετε, ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι...

— Ἄ, ἐνόησα φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὰς οἰκογενειακὰς συναστροφάς; σὰς ἀρέσκουν αἱ, πῶς νὰ τὰς εἰποῦμε, αἱ ἔξωτρικαί. Ἔστω; θὰ ἔχωμεν τὰ θεάτρα μας, τοὺς χοροὺς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα τοῦ χειμῶνος; θὰ συγκεντρονόμεθα...

— Δὲν μ' ἐνόησατε. Ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα πολὺ, τὸν ἀγαπῶ περιπαθῶς, ἀν ἐπιτρέπετε, καὶ ἂς μὴ εἶναι δεσποινὴς, διότι ἀκριβῶς, καθὼς εἶπετε; μᾶς συγκεντροῦνε, ἢ μᾶλλον ἴσως νὰ μᾶς συγκεντροῦσῃ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνω ὅταν ἀκούσω νὰ μοῦ κτυπᾶ τὰ παράθυρα καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὄνομά του νὰ συκρατήσω μερικὰς μελαγχολικὰς σκέψεις.

— Τί σκέπτεσθε; τὴν δυστυχίαν, τὴν πτώχειαν, τὰς οἰκογενειακὰς ἀνάγκας; Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἶσθε ἔγγαμος καὶ γαμίζω ἢ κατὰστασίς σας εἶναι...

— Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν πρόκειται διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ὁποῖος σκέπτεται πρῶτον τὸ ἄτομόν του, εἶναι ἐγωιστής, δηλαδὴ ἀνθρώπος ἐπιφοβὸς εἰς τὴν κοινωνίαν.

— Τότε περὶ τίνος θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Θέλω ἀπλοῦστα νὰ εἰπῶ, ὅτι ὁ χειμῶν πρέπει ὅλους μας νὰ μᾶς κάμῃ νὰ σκεφθῶμεν μερικὰ πράγματα...

Ὁ φίλος μου μὲ τὰ γάντια καὶ τὸ παρτεσοῦ δὲν ἀπήντησεν. Ἐθώλευσεν ὀλίγον τὸν μίστικόν του, ὡς ἀνθρώπος ποῦ τὸν κουράζουν αἱ σκέψεις. Ὁ ἄλλος ὁμοῦ ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν μερικὰ πράγματα. Ὁ χειμῶν κεντᾶ καὶ ἀνδύει τὰ ἀνάγκας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀναφαίνονται γιγάντια αἱ ἀπαιτήσεις, τὰς ὁποίας εἶχομεν κατορθώσει νὰ συγκαλύψωμεν κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Τὸν χειμῶνα ἀνακηδοῦν ἐπιβλητικὰ καὶ ἄγρια, ὅπως αἱ χρόνια νόσοι, τὰς ὁποίας αἱ θεομαὶ ἡμέραι τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς ἔκαμαν νὰ λησμονήσωμεν. Τὸν χειμῶνά τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα θέλουν νὰ κορσεσθοῦν καλὰ-καλὰ, θέλουν νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν πεινάν των.

— Καὶ λοιπόν;

— Ναί, θέλουν. Ἄλλ' ἂς μὴ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰς σωματικὰς ἀνάγκας. Ἄς φροντίσουν δι' αὐτὰς οἱ οἰκογενειαρχοὶ καὶ τὰ φιλοφροσιὰ σωματεῖά μας. Λιὰ τὰς πνευματικὰς ὁμοῦ ἀνάγκας ποῖος θὰ φροντίσῃ;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Θὰ μ' ἐννοήσητε, διότι θὰ εἶμαι σαφής. Ὁ χειμῶν εἶναι ὠραῖος ἐφ' ὅσον ἡμεῖς θέλομεν. Εἶναι ὠραῖος, διότι μᾶς δίδει εὐκαιρίαν νὰ συναντῶμεθα, ν' ἀνταλλάσσωμεν σκέψεις, νὰ κινώμεθα λιγάκι διανοητικῶς. Μοῦ εἶπατε προηγουμένως διὰ τὸ τσαί τῆς χαιρωμένης οἰκοδεσποίνης, διὰ τὴν στομιλίαν της. Σὰς εὐχαριστῶ; Καὶ ἐμὲ ἀρκεῖ. Ἄν ὁμοῦ γύρω εἰς τὸ τσαί οἱ κύριοί μας, ἀντὶ νὰ συζητοῦν ὡς γυναῖκες διὰ τὴν μόδα καὶ διὰ τὰ σκάνδαλα, ἀν ὁμιλοῦσαν καὶ ὀλίγον διὰ τὴν φιλολογικὴν μας κίνησιν, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἀκινήσιαν καὶ διὰ τὴν κατὰξῆρον ἐπιστημονικὴν ζωὴν μας, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον; Δὲν νομίζετε ὅτι, ἀν τὸ πόκερ καὶ τὸ μάους ἀντικαθίστων τὸ πιάνο, αἱ causeuses, αἱ πνευματικὰ διακρύσεις, δὲν νομίζετε ὅτι τὸ τσαί ἐκεῖνο θὰ ἦτο γλυκύτερον καὶ ὁ χειμῶν ὠραιότερος;

Δὲν κατόρθωσα ν' ἀκούσω τί ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Τὸ παιδί τοῦ τυπογραφείου παρουσιάσθη ἀγριεμμένο ἐμπρὸς μου:

— Ὁ ἀρχιεργάτης περιμένει τὴν Ἐντύπωσιν.

— Πήγαυς, σὲ δέκα λεπτὰ θὰ τὴν ἔχῃ. Ἐκλείσα τ' αὐτιά μου. Δὲν ἤκουα τίποτε καὶ ἤρχισα νὰ γράφω. Ἀλλὰ τί; Τὴν συνδιάλεξιν τῶν φίλων μου. Ἦτο τὸ προχειρότερον καὶ εὐκολώτερον ἐξ ὅσων εἶχον νὰ κάμω.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀπλοῦς στενογράφος, θὰ προσθέσω δύο γραμμὰς, θὰ κάμω μίαν ἐκκλησίαν πρὸς τὰς εὐγενεῖς κυρίας τοῦ Πέραν καὶ θὰ ταῖς εἶπω:

— Κυρίαί μου, σεῖς ποῦ ἐτοιμάζετε ἀπὸ τώρα τὰ κομπὰ σας σαλόνια διὰ νὰ δεχθῆτε τὸν κόσμον, σεῖς, αἱ ὁποῖαι εἶσθε ἢ γλυκύτερα τοῦ χειμῶνος θαλαπωρὴ καὶ ἡ μοναδικὴ χάρις του, λάβετε σεῖς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτὴν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμεθα ὀκηροὶ καὶ ἀν θέλετε δὲν ἔχομεν καὶ πολλὴν πρωτοβουλίαν, εἴμεθα ὁμοῦ εὐπειθέστατοι, ὅταν μᾶς διατάξουν κοράλλινα χεῖλη. Λόσατε σεῖς τὸ σύνθημα τῶν πνευματικῶν συγκεντροῦσεων. Τὸ Πέραν, ἡ Κωνσταντινούπολις ὅλη, δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ λέοντας ἢ λεοντιδεῖς· ἔχει καὶ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καλλιεργοῦν τὸν στίχον, θεραπεύουν τὸ θέατρον, ἐγκύπτουν εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ρίψατε σεῖς κατὰ τὰς συναστροφάς σας εἰς αὐτοὺς τὸν σπινθῆρα τῆς δημιουργίας, θερμίνατε τὴν καρδίαν των καὶ θερμάτε τὸ πνεῦμά των. Δὲν θὰ σὰς ἀναφέρω ὡς παράδειγμα τὰ σαλόνια τῶν Παρισίων τῶν παρελθόντων καὶ τῶν συγχρόνων ἐτῶν οὔτε καὶ τὰς συγκεντροῦσεις τῶν Ἀθηναίων λογίων. Αὐτὸ μόνον σὰς λέγω: Ὅτι θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη δι' ὑμᾶς βερεφάνεια, νὰ ὁμολογήται ὅτι ἡ πνευματικὴ κίνησις, ἔστω καὶ ἐνὸς ἔτους, ὁ ρεῖται εἰς σὰς!

ΚΥΡΗΝΑΪΚΗ ΚΑΙ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΣ

Ἡ μὲν **Κυρηναϊκή**, τὸ νῦν ὄροπέδιον (500—700 μ. ὕψους) τῆς **Βάρκας**, μεταξὺ Τριπολίτιδος καὶ Αἰγύπτου, ἦτο ἀποικία **Θηραίων**, ἦν ἴδρυσεν τῷ 631 πρὸ Χρ. ὁ ἐκ Βοιωτίας καὶ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Ὀρχομενῶ Μινυῶν τὸ γένος ἔλκων **Βάττος**, ὅστις ἐκτίσεν καὶ τὴν πόλιν **Κυρήνην**, εἰς ἀπόστασιν 80 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς καὶ ἐπὶ ὄρειον ὄροπέδιον, παρὰ τὴν ἐκεῖ ἱερὰν πηγὴν τοῦ Ἀπόλλωνος **Κύρην**, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα ἢ πόλις ἔλαβεν. Ἀργότερον ἐκτίσθησαν ἡ **Ἀπολλωνία** (τανῦν Μάρτσα - Σούτσα), ἐπίνειον τῆς Κυρήνης καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ καὶ γεωγράφου Ἐρατοσθένους (274—194 π. Χ.) ἡ **Πτολεμαῖς** (τανῦν Τολεμέτα), τὰ ἑρείπια τῆς ὁποίας ἀποτελοῦσι περιφέρειαν 5 χιλιομέτρων ἡ **Ταύχειρα**, ἡ κατόπιν μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, καὶ νῦν Τέβνιρα καὶ ἡ **Ἐσπερίς**, ἐκ τοῦ παρ' αὐτὴν, διὰ τὴν ἔκτακτον τοῦ ἐδάφους τῆς γονιμότητα, μυθολογουμένου κήπου τῶν Ἐσπερίδων, ἡ κατόπιν μετονομασθεῖσα Βερενίκη (καὶ νῦν Βεγγάζη), ἐκ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν πολλῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο συζύγων καὶ θυγατέρων τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν ἐπάρχων τῆς Κυρηναϊκῆς. Αἱ τέσσαρες αὗται πόλεις ὁμοῦ μετὰ τῆς Κυρήνης ἀπετέλεσαν τὴν ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (323—43 π. Χ.) τούτων γνωστὴν κυρηναϊκὴν ἢ λιβυκὴν **Πεντάπολιν**. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικῶς ἀκμαία ἦτο καὶ ἡ **Δάρνις** (γεν. Δάρνεως), ἡ νῦν Δέρνα καὶ Δέρνεζ, εἰς τὸ ἀνατολικότερον τῆς χώρας ἄκρον, παρὰ τὸ Ζεφυρίον ἀκρωτήριον, τὴν ὁποίαν, ἀρχομένου τοῦ 17 αἰῶνος, κατέσχον ἐπὶ τινα χρόνον αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Βάττος ἐν Κυρήνῃ τεσσαράκοντα ἔτη. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ **Βάττου Β'** τοῦ Εὐδαίμονος, ἡ Κυρήνη (τανῦν Γκρενάξ), δι' ἐποικήσεων Πελοποννησίων, Κρητῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τοσαύτην εἶχε προσλάβει ἐπίδοσιν, ὥστε, τῷ 570 π. Χ., ἀντέστη κρατερῶς εἰς τὸν Ἀπρίην, τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων, ὁ διάδοχος τοῦ ὁποίου Ἀμασις συνωμολόγησε καὶ συνθήκην μετὰ τῶν Κυρηναίων. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως Βάττου τοῦ Β' (560), ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ υἱὸς **Βάρκας**, στασιάσας κατὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του καὶ διαδόχου τοῦ θρόνου Ἀρκεσίλειω, παραλαβὸν καὶ ἄλλους δυσηρεστημένους, ἴδρυσεν ἄλλην πόλιν, τὴν **Βάρκην**, τὴν ὁποίαν ὀχυρώσας κατέστησεν ἀντίπαλον τῆς Κυρήνης. Ὅτε ὅμως, τῷ 527 π. Χ., ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Καμβύσης (530—522) ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον, ὁ μὲν Ἀρκεσίλειω, διὰ ν' ἀποφύγη τὴν ὀρμὴν τῶν Περσῶν, ἐδήλωσεν ὑποταγὴν εἰς τὸν Καμβύσην καὶ φόρον ὑποτελῆ κατέστησεν αὐτῷ τὴν Κυρήνην· ὁ δὲ Βάρκας, ἀντιστάς εἰς τοὺς Πέρσας, ἔπεσε τὴν ὄρμην τοῦ Καμβύσου,

βῶν τὴν Βάρκην, τοὺς μὲν κατοίκους αὐτῆς κατέσφαξε, τὴν δὲ πόλιν ἐκ θεμελίων κατέσκαψεν. Ἐμεινε δὲ ἡ Κυρήνη ὑπὸ τοὺς Πέρσας μέχρι τοῦ 321, ὅτε ὁ ἐκ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου **Πτολεμαῖος Α'** ὁ Λάγος, λαβὼν κατὰ τὸν διαμελισμὸν τοῦ κράτους ὡς μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον (323), ἐνθα καὶ ἐγένετο ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Πτολεμαίων, κατέλαβε καὶ τὴν Κυρήνην. Καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων μὲν τῆς Βάρκης ἐκτίσεν τὴν Πτολεμαῖδα, τὴν δὲ Ταύχειραν ἐξωραίσας μετωνόμασεν εἰς Ἀρσινόην, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ παλλακίδος Φιλίππου τοῦ Μεγάλου. Ἀλλ' ὁ Λάγος, ἀντὶ νὰ προσαρτήσῃ τὴν Κυρηναϊκὴν εἰς τὸ ἐν Αἰγύπτῳ κράτος του, διώρισεν ἐν αὐτῇ κληρονομικὸν βασιλέα ἕνα τῶν συγγενῶν του, ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας τῶν ὁποίων ἀπόγονος **Ἀπίων** ἀφῆκε τῷ 96 π. Χ. τὴν χώραν ὡς κληρονομίαν εἰς τοὺς Ρωμαίους. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ Ρωμαῖοι ἐκήρυξαν ἐλευθέραν τὴν Πεντάπολιν μετ' οὐ πολὺ ὅμως, τῷ 76 π. Χ., ἡ Κυρηναϊκὴ ὁμοῦ μετὰ τῆς **Κρήτης** ἀπετέλεσε μιᾶν ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ **Τραϊανοῦ** (98—117 μ. Χ.) οἱ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ἰδίως τῆς Ἱερουσαλήμ (τῷ 71 μ. Χ.) κατὰ μεγάλας ὁμάδας ἐποικήσαντες ἐν τῇ χώρᾳ **Ἰουδαῖοι**, ἐπαναστατήσαντες, κατέσφαξαν ἄνω τῶν 200,000 Κυρηναίους καὶ Ρωμαίους· δὲν κατεστῆθη δὲ ἡ στάσις αὐτῶν εἰμὴ μετὰ μακρὰν καὶ πεισματώδη πάλην, ἣτις ἤγαγε τὴν χώραν εἰς τὴν παρακμὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν. Κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου γενομένην ἀναδιοργάνωσιν τοῦ κράτους, ἡ Κυρηναϊκὴ ἐχωρίσθη πάλιν ἀπὸ τῆς Κρήτης· κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου τελευταίαν τοῦ κράτους διαίρεσιν (395) εἰς δυτικὸν καὶ ἀνατολικόν, ἡ Κυρηναϊκὴ περιελήφθη εἰς τὸ ἀνατολικὸν τμήμα. Ἡ Κυρηναϊκὴ ἐφημιζέτο διὰ τοὺς ἰατροὺς τῆς, ἐν αὐτῇ δὲ ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ἀρίστιππος, Ἀννίκερις καὶ Καρνεάδης, ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος, ὁ εὐαγγελιστὴς **Μάρκος** καὶ ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ ἐπίσκοπος (τῷ 409) Πτολεμαῖδος **Συνέσιος** (360—413). Ἐκ Κυρήνης κατήγετο καὶ **Σίμων** ὁ Κυρηναῖος, ὃν οἱ Ἰουδαῖοι ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ, ἀγομένου εἰς τὸ σταυρῶσαι. (Μάρκ. ιε', 21).

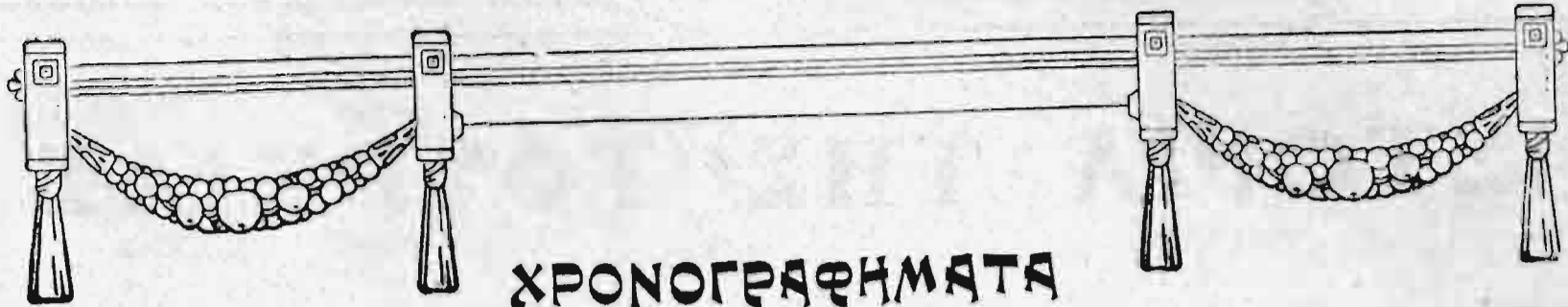
Σήμερον τὸ ὄροπέδιον τῆς Βάρκας ἀποτελεῖ τὸ ἀνατολικότερον τμήμα τοῦ τουρκικοῦ βιλαετίου τῆς **Τριπολίτιδος** (τουρκ. Ταρσίμπουλου-Γάρμπ), ἡ ὅλη ἔκτασις τοῦ ὁποίου εἶναι ἄνω τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων (ὑπερδιπλασίως μεγαλειτέρα τῆς Γαλλίας, τριπλασίως τῆς Ἰταλίας καὶ δεκαπεντάκις μεγαλειτέρα τῆς Ἑλλάδος) καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἐν τρίτον τῆς ὅλης Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας. Εἰς ἐν ἑκατομμύριον ἐπίσης ἀνέρχεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς. Λιαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρα μεγάλα τμήματα: τὸ εὐφορώτατον καὶ εὐκρατον ὄροπέδιον τῆς **Βάρκας**, πρὸς ἀνατολὰς, τὴν ἀμμώδη παραλίαν καὶ κλίμα τῆς **Σίμης** πρὸς βο-

ρᾶν, τὸ πετρῶδες πυρκαυστὸν ὄροπέδιον τοῦ **Φεζάν**, τὸν περιώνυμον τοῦτον ἐπὶ ἀπολυταρχίας τόπον πρὸς ἐξορίαν τῶν μεγιστάνων¹, πρὸς νότον, καὶ τὰς ὀάσεις τοῦ **Γαδαμές**, καὶ τῆς **ᾨδξίλας**, πρὸς δυσμὰς.

Ἡ ὅλη χώρα, καθὼς καὶ ἡ σημερινὴ αὐτῆς πρωτεύουσα, ἔλαβον τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας τριῶν ἀρχαίων φοινικικῶν πόλεων (Τριπόλεως): **Οἴτης**, ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐγείρεται ἀκριβῶς σήμερον ἡ Τρίπολις, **Σαβράθας** ἢ Σαβράτας, τοῦθ' ὅπερ φοινικιστὶ σημαίνει τὴν ἀγοράν, 60 χιλίωμ. πρὸς Δ. τῆς πρώτης, καὶ **Λεπτίδος τῆς Μεγάλης** (Leptis Magna ἢ Leptis Major, καὶ νῦν Λέμπεδαχ), πατρίδος δὲ τοῦ αὐτοκράτορος Σελτίμου Σεβήρου (193—211), πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λεπτίδος τῆς Μικρᾶς (Leptis parva ἢ Leptis Minor, καὶ νῦν Λέμπτα). Τὸ ὄνομα Τριπολίτις ἔλαβεν ἡ χώρα ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς κυριαρχίας, ἀφ' ἧς ἀπέσπασαν αὐτὴν οἱ **Ἀραβες** κατὰ τὸν 7 αἰῶνα. Λήγοντος τοῦ 17 αἰῶνος, ἐπὶ Φερδινάνδου Ε' τοῦ Καθολικοῦ, ἡ Τριπολίτις περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἰσπανῶν, ὁ δὲ ἐγγονος καὶ διάδοχος τοῦ Φερδινάνδου Κάρολος Κίντος παρεχώρησε τὴν χώραν εἰς τοὺς ἰππότες τῆς Μάλτας, ἀπὸ τῶν ὁποίων τῷ 1691 ἀφῆρεσεν αὐτὴν ὁ σουλτάνος **Σουλεῦμάν** ὁ Β' καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτὴν ἡγεμονίαν (βελίκιον) φόρου ὑποτελῆ εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπως τὴν Τύνιδα καὶ τὸ Ἀλγέριον. Μετ' ὀλίγα ὅμως ἔτη, ἦτοι τῷ 1714, ὁ ἡγεμὸν αὐτῆς **Καραμανλῆ Ἀχμέτ βέης** ὁ Μέγας, ἀποσεισας τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ἀνεκήρυξεν αὐτὴν ἀνεξάρτητον καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ ὁ ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Καραμανλήδων, διαπρεπέστερος μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ **Καραμανλῆ Γιουσούφ βέης**, ἡγεμονεύσας ἀπὸ τοῦ 1793 μέχρι τοῦ 1830 καὶ πολυειδῶς ἀναδειξας τὴν χώραν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ ἀρχοῦνται αἱ ἐπὶ τῆς Τριπολίτιδος βλέψεις τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων καὶ μάλιστα τοῦ Πεδεμοντικῶν βασιλείου, στόλος τοῦ ὁποίου κατετρόπωσε τῷ 1825 τὸν στολίσκον τοῦ βέη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γιουσούφ ἀρχοῦνται αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτοῦ κληρονόμων ἀντιζηλῖαι, αἵτινες ἐπὶ πέντε ἔτη κατέστησαν τὴν χώραν θέατρον τῶν ἀγριωτέρων ἐμφυλίων σπαραγμῶν· ἕως οὗ τῷ 1835, κατόπιν δημοψηφίσματος τῶν κατοίκων, συναινούσης δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης, ὁ σουλτάνος **Μαχμούτ** ὁ Β' ἐκήρυξεν ἐκπτωτον τὸν τελευταῖον βέην τῆς Τριπόλεως **Καραμανλῆ Ἀλῆν** καὶ προσήρτησε τὴν χώραν ὡς ἐπαρχίαν τοῦ Ὀθωμαν. Κράτους.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

1. Ὡς γνωστὸν, εἰς Φεζάν εἶχον ἐξορισθῆ καὶ δύο ὁμογενεῖς: ὁ καθηγητὴς **Φιλιππίδης** καὶ ὁ δημοσιογράφος **Θ. Πασχίδης**, ὅστις κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνάκλησίν του ἀπέθανε κατ' ὁδὸν ἐν τῇ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Π'ΕΙΝΘΗ

Ἄπέναντι ἑνὸς μοιραίου — πείσμονες ἀντάρται—ἔστημεν κλαυθμηρίζοντες καὶ μεμψιμοιροῦντες.

Μεγάλοι μωροί!

Καὶ ἄτονοι ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν πόνον τῆς ἀναποφεύκτου ἀπωλείας, μὲ λογικὸν νερκωμένον, ὀραματιζόμεθα παραδείσους καὶ συναντήσεις πέραν τῆς Λήθης. Τοιοντοτρόπως συνερχόμεθα ὀλίγον διὰ νὰ ἔλθῃ κατόπιν ὁ χρόνος καὶ ἐπιχύσῃ βάλσαμον τελείας παρηγορίας.

✱

Ἴδου ἡ ἱστορία ἑνὸς θανάτου, μιᾶς ἀπωλείας, ἑνὸς πένθους.

Πονοῦμεν καθ' ἔθος καὶ γλυκαινόμεθα ἔπειτα, διότι παρήλθεν ὀρισμένος χρόνος — ὅπως ὀρισμένη δόσις κινίνης καταπαύει τὸν πυρετόν. Αἴ! Μὴ γελᾶτε. Αὐτὸ πράττομεν.

Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ παιδάκι τὸ ἀνίδεο, ὀδηγεῖται εἰς τοὺς δρόμους μαυροφορεμένο διὰ νὰ ἐξαγγεῖλῃ κάποιον θάνατον, τὸ παιδάκι τὸ μαυροφορεμένο, μὲ τὰ κλαμμένα τὰ ματάκια, ποῦ λὲς καὶ θὰ κλαῖνε αἰωνίως καὶ αἰωνίως θὰ σκυθρωπάζον διὰ νὰ ἐναρμονίζωνται πρὸς τὸ πένθιμον ἔνδυμα.

Ποία σκέψις ἄσοφος τὸ ἐνέδυσσε μὲ τὸν θάνατον; Τίς καὶ πόθεν ἐδανείσθη τὸ δικαίωμα νὰ συνέχῃ τὸ ἀθῶον πλάσμα εἰς ἕν διηνεκὲς παράπονον, εἰς μίαν ἀτελεύτητον βήσανον;

Ὁ οὐρανὸς τὸ θέλει γελαστόν. Τὰ ἑαρινὰ ρόδα βιάζονται διὰ νὰ πανηγυρίσουν μετ' αὐτοῦ τοὺς ἔρωτας τοῦ ἔρυθροῦ καὶ τοῦ πρασίνου. Τὸ ρυάκιον ἀναμένει νὰ τὸ φωτογραφίσῃ...

Καὶ μόνον ὁ ὑποκριτὴς ἄνθρωπος τὸ σαβανόνει μὲ τὰ μαῦρα.

✱

Ὁ χρόνος φεύγει-πετᾶ. Μακρόθεν οἰκτεῖρει τὰ γελοῖα ποῦ ἀφίνει πίσω του καὶ πετᾶ-φεύγει.

Καὶ ἡμεῖς, παίγνια τοῦ χρόνου καὶ τῶν συμπτώσεων, χωρὶς νὰ ἰλιγγιῶμεν πρὸ τῆς ἀμελιόκτου ταχύτητος, σταματῶμεν διὰ νὰ κλαύσωμεν σκιάς καὶ παραμερίζομεν τὰς πλάκας διὰ νὰ ἀνεύρωμεν μυστήρια!

Πτωχοὶ θνητοί!

Πέραν τῆς αὔριον ἐκτείνεται ἀπέραντος ἀγνοια. Κάτωθεν τῶν ποδῶν μας κοχλάζουν ἠφαίστεια.

Καὶ ἡμεῖς διατὶ ὑπάρχομεν;

Διὰ νὰ περιφρονῶμεν τὰ ἠφαίστεια καὶ νὰ διαλύωμεν τὰ σκότη. Διὰ νὰ πίνωμεν ἀντὶ οἴνου τὸν κίνδυνον καὶ ἀντὶ ἀρσενικοῦ τὸν θάνατον.

Τί ὠραιότερον;

Ἡ ἀποψὶς τῶν οὐρανῶν καθ' ὅλας τὰς ὥρας καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας μᾶς βαυκαλίζει γλυκύτατα. Ἡ θάλασσα εἰς ὅλας τῆς τὰς ἐκφάνσεις ψιθυρίζει εἰς τὴν ψυχὴν μας παναρμόνια.

Ὁ δὲ θάνατος ἴσεται παραπλεύρως τοῦ κερανοῦ, ὅπως καὶ τὸ κῆμα.

Καὶ εἶναι γλυκὺς — εἶνε γλυκὺς.

Μόνον ἡμεῖς—πείσμονες ἀντάρται—ἔστημεν πρὸ ἑνὸς μοιραίου, κλαυθμηρίζοντες καὶ μεμψιμοιροῦντες.

Μεγάλοι μωροί!

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἦλθε τὸ τερπνὸν ἔαρ καὶ παρήλθε... τὸ θαλπερὸν θέρος ἐπικολούθησε... Ἡ πνοὴ τοῦ φθινοπώρου ἤδη περιπτύσσεται τὴν γῆν καὶ ζητεῖ κάτι ἀπὸ τὰ κίτρινα φύλλα, τὰ μαραμμένα, τὰ τρέμοντα...

Ἀντίπαλος οὔσα τῆς θελιπύκου πνοῆς τοῦ Ζεφύρου τῆς μαγευτικῆς ἀνοίξεως, ζητεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ ἐδώρησεν εἰς αὐτά!

Μετ' ὀλίγον ἡ παγετώδης πνοὴ τοῦ χειμῶνος θὰ ξηράνῃ τὸ πᾶν... ἐντὸς ὀλίγου αἰ ἄγρια τοῦ χειμῶνος πνοαὶ θὰ καταστρέψωσιν ὀλοτελῶς τὴν ἤδη ἡμικατεστραμμένην ἀλουργίδα, τὴν ὁποῖαν περιβάλλεται ὁ βασιλεὺς τῆς φύσεως... ἡ ἀκτινοβόλος λάμψις τοῦ ἡλίου θὰ σκιασθῇ ἀνηλεῶς παρὰ τῶν νεφῶν, τῶν ἐγκυμονούντων θυέλλας.

✱

Ὁ λογισμὸς στρέφεται τώρα πρὸς τὸ παρελθὸν μὲ μίαν λύπην, μεμιγμένην μετὰ ἀγνώστου πόθου καὶ μετ' ἀγωνίας ἀτενίζει πρὸς τὸ μέλλον... Ἡ ψυχὴ, φουσκωμένη ἀπὸ τὸ πένθιμον περιβάλλον, στρέφεται, πετᾶ πρὸς τὰ ὀπίσω, μακράν, ἐρευνᾶ, ζητεῖ νὰ παρηγορηθῇ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης ἀνοίξεως. Πετᾶ πρὸς τὰ κρυστάλλινα ὕδατα τὰ κελαρύζοντα, πρὸς τὰ ἄπειρα μυρωμένα ἄνθη, πρὸς τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα, ὑμνοῦντα τὸν Πλάστην, ἐκτιζοῦν τὰς μικρὰς φωλεὰς τῶν τὸν παρελθόντα Μάϊον.

ὦ! πόσον ἰσχυραὶ εἶναι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἔαρος κατὰ τὸν χειμῶνα!

✱

Καὶ ὅμως τώρα!... τώρα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα τόσον εὐαρέστως διέθετον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, τώρα διαχέουσι τὴν κατῆφειαν,

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν», αἰσίως συμπληρώσασα καὶ τὸ Β' ἔτος, συνεπῶς δὲ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχουσα ἀπέναντι τῶν ἀξιοτίμων συνδρομητῶν αὐτῆς, ὡς ἐδηλώθη καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ (24φ 15 Ἰουλίου 1911), εἰδοποιεῖ τὸ εἰγενὲς δημόσιον, ὅτι, διὰ λόγους, οἵτινες βραδύτερον θὰ γείνωσι γνωστοί, θὰ ἐκδοθῇ ἐφέτος ὡς Ἡμερολόγιον, πλούσιον εἰς ὕλην καὶ εἰκόνας.

Τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου

γρ. 10 ἄδεται, χρυσόδεται δὲ 13.

τὴν μελαγχολίαν, τὴν παγετώδη ἀνίαν ἑνὸς τάφου!...

Εὐγενὴ ἄνθη!

Κλίνουσιν ὄχρα καὶ μαραμμένα, ὅπως τὸ ὀρφανὸν παιδίον δακρύον κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὅταν τοῦ λείπῃ ἡ μητρικὴ στοργή!...

Ἄλλ' ὅμως εἰς τὴν νεκρὰν ὄψιν τῶν ἀπαστράπτει ἀκτὶς γαλήνης!...

✱

Ἄλλὰ διατὶ ἡ ψυχὴ μετὰ πόθου τὰ προσβλέπει;

Ἐπάρχει λοιπὸν μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ νεότητος καὶ ἄνθους;

Βεβαίως!...

Μήπως οἱ ἄνθρωποι δὲν περνοῦν ὅπως τὰ ἄνθη; Τί ἄλλο εἶναι ἡ νεότης τοῦ ἀνθρώπου παρὰ ἕν ἄνθος, τὸ ὁποῖον μᾶλλον μαραίνεται παρὰ ἀνοίγει; Καὶ ὅταν παρελθῇ ἡ νεότης, τί μένει ἄλλο παρεκτὸς τῆς θλίψεως;

Καὶ ὅμως εἰς τὰ ἄνθη τοῦλάχιστον μένει μετὰ τὸν μαρασμὸν τὸ μύρον· τὸ μύρον δὲ τοῦτο δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν γλυκίαν ἀνάμνησιν, ἥτις ἀπομένει ἐν τῇ καρδίᾳ ὅταν σβυσθοῦν τὰ ὄνειρα, καταρρεύσων αἱ ἐλπίδες; Ἴσως!...

✱

Ὁ χειμὼν ὅμως τοῦ ἔτους εἶναι παίγνιον ὅταν παραβληθῇ πρὸς τὸν χειμῶνα τοῦ βίου. Ἡ φύσις κατὰ τὰς ψυχρὰς ἐκείνου ἡμέρας ὀνειρεύεται ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθουν ἡμέραι τοῦ μάγου Μαῖον· αἱ ὀνειροπολήσεις εἶναι θυγατέρες τῆς ἐλπίδος.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ποίας ἐλπίδας νὰ ὀνειρευθῇ ὅταν πλέον καλυφθῇ ὑπὸ τῶν χιόνων τοῦ γήρατος; Τότε πᾶσα φωνὴ ἔρωτος σβύνει· ἡ ἀνάμνησις τῶν μυρωμένων ἑτῶν φωτίζει ὡς νεκρικὴ λαμπρὰ μοιραίως ἀνοίγεται πρὸ αὐτοῦ ὁ ψυχρὸς τάφος. Ἴδου ποῦ ἐπὶ τέλους καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος!

Ἄλλὰ πέραν αὐτοῦ;

Τίς οἶδεν!...

✱

Τίς οἶδεν!...

Ὁ βίος κυλᾶ ὅπως εἰς οὐάς· αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων παρέρχονται ὅπως τὰ ὕδατα ὀρητικοῦ χειμάρρου...

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος βαδίζει μὲ βήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιφέρουσι σπαρακτικὴν ἀγωνίαν. Ἐχει περὰ καὶ πετᾶ ταχύτερον ὅταν σιμώνῃ εἰς ἡμᾶς ἡ εὐτυχία... ὅταν ὅμως ὁ πόνος θερίζῃ τὰ σπλάγχνα μας, τότε βραδυπορεῖ.

Πόση μεγάλη ἡ δύναμίς του!... Τὸ πᾶν ὑποκύπτει εἰς τὴν βίαν του. Τὸ πᾶν ἀνεπαίσθητως μεταβάλλεται· βαθμηδὸν σβύνεται ὁ ἄπειρος ἥλιος· πᾶν ὅτι ἐγεννήθη ἀποθνήσκει, διότι δυστυχῶς

μόνος ὁ θάνατος ἐπλάσθη ἀθάνατος.

ὦ! Τί φορικτὴ πραγματικότης!

Ἐν Ἀδριανουπόλει.

ΙΩΣΗΦ ΠΑΠΠΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 710)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β΄ (1421—1431)

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλονίκης, μαθόντες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς ἐπὶ τῆς πόλεως των βλέψεις τοῦ σουλτάνου, ἐζήτησαν ἐπανεπιλημμένως βοήθειαν ἐκ μέρους τοῦ αυτοκράτορος Ἰωάννου· ἀλλ' αὐτός, ἀδυνατῶν νὰ τοῖς παράσχη σπουδαίαν τινὰ συνδρομήν, περιωρίζετο εἰς ἀπλᾶς υποσχέσεις καὶ ἐνθαρρύνσεις, ἕως οὗ οἱ Θεσσαλονικεῖς, δυσφοροῦντες, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀλλεκαλλήλων κατὰ τῆς πόλεως των ἐπιδρομῶν τῶν περὶ τὴν Τούρκων ὑφιστάμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ διαπραγματευθῶσι τὴν υπεράσπισιν των πρὸς τοὺς Βενετούς, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ παρέδωκαν μετ' εὐ πολὺ τὴν πόλιν, διώξαντες τὸς τέως ἄρχοντά των καὶ ἀδελφὸν τοῦ αυτοκράτορος Ἀνδρόνικον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Βενετοί, μολονότι ἐδαπάνησαν σπουδαῖα χρηματικὰ ποσά, ἄνω τῶν 700, ὡς λέγεται, χιλιάδων δουκάτων, πρὸς συντήρησιν τῆς πόλεως κατὰ τὴν πενταετη ἢ ἑξαετη αὐτῆς ὑπ' αὐτῶν κατοχῆν, ὅχι μόνον ὅμως οὐδὲν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πόλεως ἀπὸ ἐνδοχομένης ἐπιδρομῆς ἐπραξαν, ἀλλὰ καὶ παντοιοτρόπως κατεπίεσαν τὸν ἐλληνικὸν τῆς πόλεως πληθυσμὸν, ἐκ τῶν ὁποίων πλείστους ἐξώρισαν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι διετέλουν εἰς συνεννοήσεις μὲ τὸς Τούρκους. Ὅταν δὲ, τὸν μάρτιον τοῦ 1430, ἐπῆλθε κατ' αὐτῆς πρὸς ἀποφασιστικὴν ἄλωσιν τῆς ὁ Μουράτ, ἡ πόλις εὐρέθη ἐντελῶς πρὸς ἀμυναν ἀπαρασκευαστος, μὲ μίαν ὀλιγάριθμον φρουράν, ἀγύμναστον καὶ ἐλλειπέστατα ἐξοπλισμένην.

Ἐν τούτοις, ἅμα ὡς ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ σουλτάνου, οἱ Βενετοί, καθὼς καὶ οἱ Βυζάντιοι, ἀπέστειλαν πρεσβεῖαν πρὸς αὐτὸν πρὸς σύναψιν συνθήκης. Ἀλλ' ὁ Μουράτ πρὸς τοὺς πρέσβεις μὲν τῶν Βενετῶν ἀπήντησεν οὕτως:

— *Ἡ πόλις αὕτη εἶναι πατρικὸν μου κτῆμα. Βαγιαζήτ ὁ πάππος μου, πολεμήσας πρὸς τοὺς Ρωμαίους, ἔλαβεν αὐτήν. Καὶ ἂν μὲν ἦσαν καὶ πάλιν Ρωμοῖοι οἱ κατέχοντες αὐτὴν σήμερον, εἶχον ἴσως δίκαιον νὰ εἴπωσιν ὅτι τοὺς ἀδικῶ. Ἀλλὰ σεῖς, Λαῖνοι ὄντες καὶ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες ἐδῶ, ὑπὸ ποῖαν ιδιότητα κρατεῖτε σήμερον τὴν πόλιν καὶ δυνάμει τίνος δικαιομάτος θέλει νὰ σᾶς ἐπιτρέψω τὴν κατοχὴν ταύτην; Μεταναστεύσατε ἐξ αὐτῆς, ἂν θέλετε· εἰδεμὴ, περιμένετε με καὶ ἔρχομαι ταχύ.*

Οἱ δὲ τῶν Βυζαντίων πρέσβεις ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

— *Ἐὰν ἡ πόλις αὕτη ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ αυτοκράτορος, ἐγὼ δὲν θὰ ἐλεχέιρον τίποτε κατ' αὐτῆς, ἐὰν δὲ καὶ ἐπε-*

χείρουν τι, θὰ παρητούμην σήμερον, χάριν τοῦ αυτοκράτορος. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἐπιτρέψω εἰς τοὺς Βενετούς νὰ ἐξουσιάζωσι μίαν πόλιν, ἣ ὁποία εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας μου καὶ τῆς ἰδικῆς σας.

Ἡ πτώσις λοιπὸν τῆς Θεσσαλονίκης ἦτο πρόδηλος. Διὸ καὶ ὁ Μουράτ ἀπέστειλε κήρυκας πρὸς τοὺς Ἕλληνας τῆς πόλεως, συνιστῶν αὐτοῖς νὰ ἐξεγερθῶσι κατὰ τῶν Βενετῶν καὶ παραδώσωσιν αὐτῷ τὴν πόλιν, ἀποφεύγοντες τοιοῦτοτρόπως τὰς συμφορὰς τῆς ἀλώσεως. Καὶ αὐτοὶ μὲν ἠρνήθησαν διαρρηθῆναι τὰς παραίνεσεις τοῦ Μουράτ· τοῦτο ὅμως ἔκαμε τοὺς Βενετούς εἰ μᾶλλον δυσπίστους πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Διὸ καὶ ἐχωρίσθησαν ἀπ' αὐτῶν, ἀναλαβόντες νὰ φρουρήσωσι μόνοι των ἐν μέρος τῆς πόλεως, τάξαντες δὲ καὶ ἀστυνομικὴν ἐκ παντοδαπῶν ληστῶν περιπολίαν εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας εἶχον ἀναλάβει νὰ υπερασπίσωσιν οἱ Ἕλληνες. Ἠπειλῆσαν αὐτοὺς διὰ θανάτου ἐὰν τυχὸν ἐλθῶσιν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν Τούρκων καὶ συνθηκολογήσωσι πρὸς αὐτούς.

Ὁ Μουράτ ἀπέστειλε τότε καὶ ἐκ δευτέρου κήρυκας πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὑποσχόμενος αὐτοῖς πολλὰς μὲν προνομίας, ἐὰν τῷ παραδώσωσιν ἀναίμακτῶν τὴν πόλιν, δεινὰς δὲ τιμωρίας, ἐν ἣ περιπτώσει κυριεύσῃ αὐτὴν ἐξ ἐφόδου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μὴ εἰσακουσθεῖς, διέταξε πεισματώδη κατὰ τῆς πόλεως ἐπίθεσιν, ἣτις διήρκεσεν ἀδιάκοπος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὴν τρίτην ἡμέραν, οἱ Βενετοί, κατιδόντες τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἀμύνης, ἀφήκαν τὴν κατὰ ξηρὰν φρούρησιν καὶ ἦλθον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν φρούριον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα μὲν ἵνα ἀσφαλίσωσι τὸν λιμένα, πραγματικῶς ὅμως ἵνα ἔχωσι πρόχειρον τὴν ἀπὸ θα-

Εἶναι ἀναηοφεικτόν

ὅπως ἐν βιβλιοπωλείον, ἀξιοῦν νὰ θεωρηθῆ τέλειον εἰς τὸ εἶδος του, ἦναι ἐφωδιασμένον δι' ὅλων τῶν προϊόντων τοῦ καλίου, ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν, μυθιστορημάτων, περιοδικῶν, λεξικῶν καὶ παντὸς ἄλλου, ὅπερ ὁ φιλιαναγνώστης καὶ φιλόμουσος πελάτης ἠθελε ζητήσει. Ἰδιαίτον δὲ ὁ ἡμέτερος οἶκος, ἐπιθυμῶν τελείως νὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὸν προσορισμὸν του καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πιστόγνωστον εἰς τὸ διεθνὲς κοινὸν ὄνομα του «Librairie des Ecoles», Péra, Place du T. nuel, 525, πρωτοστατεῖ μετὰ τῶν ὁμοίων του οἰκῶν κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποιικιλίαν τῶν διδακτικῶν καὶ κλασικῶν ἐν γένει βιβλίων, ἅτινα εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὰς ἐλληνικὰς καὶ τὰς γαλλικὰς σχολὰς τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Πλὴν τῶν ἀνω ἢ προοδευτικῆς διεύθυναις του ἐπρόκεισε τὸν ὡς ἀνω οἶκον μὲ ἰδιαίτερον τμήμα χαρτοπωλείου, ἀρτιώτατα κατηρτισμένον καὶ πλοῦτον κοινῶν τε καὶ πολυτελῶν εἰδῶν γραφικῆς ὕλης διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰ γραφεῖα περιέχον.

Οἱ ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συναδέλφοι ὡς καὶ αἱ ἐφορεῖαι τῶν σχολῶν, ἀπολαύουσιν εὐνοϊκωτάτων ὄρων καὶ ἐκπτώσεων ἰδιαίτερων.

λάσσης φυγῆν των, ἐγκαταλείποντες ἀνάνδρως τοὺς ἰθαγενεῖς εἰς τὴν τύχην των. Τοῦτο μαθὼν ὁ σουλτάνος, ἔστειλε καὶ τρίτην πρεσβεῖαν, ζητῶν, διὰ τελευταίαν φοράν, τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως· ἀλλ' οὗτοι, μὴ δυνάμενοι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν Βενετῶν προδοσίαν, παρέμειναν εἰς τὰς θέσεις των, ἀμυνόμενοι γενναίως, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ὅτε τὴν τετάρτην ἡμέραν, 29 Μαρτίου, ὁ Μουράτ, διακηρύξας ὅτι, ἐκτὸς τῶν οἰκοδομῶν τῆς πόλεως, χαρίζεται εἰς τὸν στρατὸν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς καὶ ὅλην των τὴν περιουσίαν, διέταξε τελευταίαν ἐφοδον, καὶ ἡ πόλις ἔπεσε. Τότε πολλοὶ τῶν κατοίκων ἔτρεξαν εἰς τὸν λιμένα, ἵνα σωθῶσιν ἐπὶ τῶν αὐτόθι εὐρισκομένων πλοίων. Ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν δεινῶς ὑπὸ τῶν ἀχρείων Βενετῶν, οἵτινες, ἐπιβάντες μόνοι των τῶν πλοίων τούτων, ἀπέπλευσαν, συναποκομιζόντες καὶ ὅ,τι ἠδύναντο πολυτιμον. Εἰσβαλὼν δὲ ὁ στρατὸς ἐκεῖνος, ἐπέφερε θραυσιν εἰς πάντα, σφάζων καὶ διαρπάζων, αἰχμαλωτίζων καὶ ἐρημῶν· μέχρι οὗ ὁ Μουράτ, λαθῶν οἶκτον διὰ τὴν πόλιν, διέταξε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς ὁ στρατὸς καὶ νὰ παύσῃ πλέον ἡ λεηλασία.

Ἐτι τοῦ Μουράτ πολιορκουμένου τὴν Θεσσαλονίκην, ἀπέθανεν (1429) ὁ δεσπότης τῆς Ἠπείρου καὶ δοῦξ τῶν Ἰωαννίνων Κάρολος Α΄ ὁ Τόκκος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀφήκε γνησίους υἱοὺς, ἀλλὰ πέντε νόθους, διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀνεψιὸς του Κάρολος Β΄. Ἐν τούτοις ὁ πρεσβύτερος τῶν πέντε τοῦ ἀπεθανόντος Καρόλου υἱῶν, Μένμων ὀνόματι, δυσαρεστηθεὶς διότι δὲν ἐπροτιμήθη αὐτός, ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ σουλτάνου. Ὁ Μουράτ ἐδέχθη προθύμως τὴν ἐπέμβασιν· μόλις δ' ἐκυρίευσεν τὴν Θεσσαλονίκην, ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν του Καρὰ Σινὰν βέην κατὰ τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, ὅπως ἐκθρονίσῃ τὸν Κάρολον Β΄. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀποτροπιαζόμενοι τὴν φραγκικὴν κυριαρχίαν, συνεννοήθησαν μετὰ τοῦ Σινὰν βέην, ὅστις τοῖς ὑποσχέθη πάσας αὐτῶν τὰς προνομίας καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὴν πόλιν (9 Ὀκτωβρίου 1430). Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅχι μόνον ὁ ὑποκινητὴς τῆς τουρκικῆς ταύτης ἐπεμβάσεως Μένμων δὲν ἔλαβε τίποτε, ἀλλὰ καὶ ἡ κατοχὴ τῶν Ἰωαννίνων ἐγένετο αἰτία νὰ ἐπεκταθῶσιν οἱ Τούρκοι καθ' ὅλην τὴν Ἠπείρον, κατόπιν δὲ καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀλβανίαν. Ἐν τούτοις ὁ Κάρολος Β΄ διετήρησε τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς Ἠπείρου κτήσεις, λαθῶν τὸν τίτλον δεσπότης Ἄρτης καὶ φόρου γενόμενος ὑποτελῆς τῷ σουλτάνῳ· ὑπεχρεώθη ὅμως νὰ παραχωρήσῃ καὶ μέρος τῆς Αἰτωλίας εἰς τοὺς νόθους τοῦ θεῖου του υἱοῦς, οἵτινες ἐπίσης ἀνεγνώρισαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πέραν, Σεπτέμβριος 1908.

Αγαπημένη μου Εριφύλη,

... Είναι τώρα δύο μήνες που έτελείωσα το Παρθεναγωγείο. Έλευθερώθηκα πειά από τον βίον εκείνον τον περιορισμένον με της καλογορηές και με τὰ άτελείωτα καθήκοντα. Τώρα είμπορώ να διαβάσω έλευθερά ό,τι μυθιστόρημα μου τύχει, τώρα είμπορώ να μπώ και εγώ στην κοινωνίαν, που είναι τόσο ωραία... Δεν πέρασαν πολλές μέρες, Εριφύλη μου, που ή μαμά μου έκτενισε τὰ μαλλιά μου έπανωτά, σύμφωνα με την τελευταία μόδα, εφώνασε την μόδισταν στο σπίτι και μούκλαμε δύο κοστούμια πολύ ζολί. Όταν έτελείωσαν τὰ φουστάνια μου και τὰ εφόρεσα για πρώτη φορά, ή μαμά με φιλεί και μου λέγει ιδιαιτέρως: Μάθε, Λίτσα, ότι πειά δεν είσαι κορίτσι, είσαι μια δεσποινίς, είσαι ωραία, έχεις και χρήματα, είσαι μια από της πειό ζηλεμμέναις νύμφαις, λοιπόν... Έγώ έκαμνα που δεν έκαταλάβαινα από αυτά και άνοιξα με περιέργεια τὰ μάτια μου. "Ω, Εριφύλη μου, να μ' έβλεπες! Εγώ τουλάχιστον δεν έγνωρίζα τον έαυτόν μου, όταν είδα το πρόσωπό μου την στιγμήν εκείνην στον καθρέπτην.

Η καυμένη ή μαμά πίστευσε που ήμην κορίτσι άνίδεο και άρχισε να μου λέγει μερικά συγκεκαλειμμένα πράγματα, τὰ όποια είχαν ένα σκοπό: τον γάμον. Έδωσα τον λόγον μου στη μαμά πως θα παίξω καλά το μέρος μου και ότι δεν θ' άφίνω περίστασιν να έπιδεικνύω όσα έμαθα. Άλλά εκείνο που δεν της είπα, ήτο το ιδανικόν που έχω δια τον νέον που θ' αγαπήσω. Διότι εως τώρα δεν αγαπήσα - εκείνα που ξεύρεις από πριν, α! ήτανε παιδικαίς άνοησίς και τίποτε άλλο—

Εσύ δεν είσαι μαμά, γι' αυτό θα σου πω πως τον θέλω. Δεν με μέλλει και πολύ για τὰ χαροκτηριστικά τον θέλω όμως ωραίο, δηλαδή... όχι άσχημο, εύγενή, νέο του κόσμου, νέο που να έχη την γυναίκα του, να, πως να στο πω, όχι όπως είχαν ταις γυναίκες των οι άνδρες του παλμού καιρού. Τώρα, αν μια κυρία που αντί να μυρίζει Violette de Parne, μυρίζει κουζινίλας, δεν αξίζει να λέγεται γυναίκα του κόσμου. Μ' άρέσουν, το ξεύρεις, αί συναναστροφαι, τὰ άμάξια, αί έσπερίδες, α! τρελλαινομαι. Μία γυναίκα με παιδιά και χίλια δυό καθήκοντα πως θα τὰ προλάβη; Δι' αυτό θα προσέξω πολύ εκείνον που θα διαλέξω τον θέλω να είναι του γούστου μου: ίπποτικός, άνθρωπος της κοινωνίας, σαν τον Ροδόλφον, τον ήρωα του μυθιστορήματος που έτελείωσα προχθές... Ναι, τέτοιον τον θέλω...

Με πολλά φιλιά.

ΛΟΥΙΖΑ

Πρίγκηπος, Ιούλιος 1909.

Αγαπημένη μου Εριφύλη,

Τί κοίμα να είσαι κλεισμένη στην έπαρχία!... Τί κοίμα να μη μένης στην πόλιν, στην Πρίγκηπον, το ωραίο αυτό και χαριτωμένο νησί! Αν ήσουν εδώ, πρωτ' άπ' όλα, θα περνούσες πολύ εύχάριστα και ύστερον δεν θα είχα τον κόπον τώρα να σου γράφω. Και ξεύρεις είμαι πολύ βιαστική τώρα κτυπά τ' όρολόγι 5 και εις τας 6 έχω ραντεβού με τον Ντίνό μου, τον αγαπημένο μου Ντίνο... Άλλά ξεχάσα πως σύ δεν ξεύρεις τίποτε άκόμη. Και είναι τόσο πολλά... "Ας είναι όμως, θα σου τὰ πω με δυό λόγια :

Ο πατέρας είναι τώρα άρκετους μήνας που ήθέλησε να με παντρέψη. Δεν είχα σ' αυτό δευτεράγωνίη. Άλλά ο νέος που μου έπρότεινε για σύζυγο ήτο κάθε άλλο παρ' εκείνος που όνειρευθήκα. Έν πρώτοις δεν είχε καμιά ιδέα του κόσμου ήτο νέος που ενόμιζεν ότι όλος ο κόσμος είναι κλεισμένος μέσα στην κάμαρά του και στα βιβλία του δεν ήτο άσχημος, αλλά τί να τον κάμω; Δεν ήξευρε τίποτε από όσα έγύρευα να έχη ο άνδρας που θα πάρω. Φαντάσον μίαν ήμέραν τον έκάλεσεν ο μπαμπάς στο νησί. Να τον έβλεπες πόσον δειλός ήτο στο τραπέζι! Δεν ήξευρε να κάμη ούτε ένα κομπλιμέντο ενόμιζες που ήτο ραμμένος στα ρούχά του. — Παιζετε τένις, κύριε Πολύδωρε, τον έρωτώ; — "Οχι! — Χορεύετε; — Ούτε! — "Ε, τότε να κάμωμεν μίαν παρτίδα πόκερ. — Δεσποινίς, δεν παίξω πόκερ, ήτο ή άπάντησίς του. Τον χυδαίον! Τώρα στον αιώνα μας τέτοιος άνδρας είναι ένας μεγάλος αναχρονισμός. Του γύρισα λοιπόν τὰ μούτρα και τον έδιωξα. Μα δεν άργησα να εύρω εκείνον που γύρευα. Έκει στη Γλώσσα κοντά, στον αγαπημένο μου περιπάτο, έβλεπα συχνά ένα νέο με ξανθά καλοστριμμένα μουστάκια, φρεσκοξυρισμένο, με κομψη φορεσιά, με άσπρες γκέτσις, άσπρα γάντια, τέλειον τζέτλεμαν. "Επαιξε με μερικόνς φίλους του και με κάμποσα άλλα άσχημοκόριτσα τένις. Έγώ τον είδα πολλές φορές και γρήγορα έκατάλαβα, ότι ή καρδιά μου κατι έλεγε γι' αυτόν - αλλά και κείνος δεν επήγαινε πίσω. Όταν μ' έβλεπε, εύρισκε κάποιαν άφορηή, έφευγεν από την συντροφιά του και με παρακολουθούσε. Μία μέρα μ' έπλησιασε κάτω από ένα τσάμι και εκεί μου είπε μερικά έρωτικά λόγια. Τί γλυκά που έχάιδευσαν τ' αυτιά μου! Ενόμιζα ότι έβλεπα εμπρός μου τον Ροδόλφον, τον λαμπρό νέο του μυθιστορήματος. Από τότε τον αγαπήσα. Συναντώμεθα σχεδόν κάθε βράδυ εις τους χορούς πάντα έμε προτιμούσε. "Α, Εριφύλη μου, να τον ίδης τί ωραία χορεύει...

Μία μέρα εις της τελευταίης κατοίλιες άφηνα το άσπρο μου γάντι να πέση εκείνος με μία ίπποτική κίνησι το έσήκωσε και μου το προσέφερε. Έγώ δεν έσπευσα να το πάρω: — Μπα, του λέγω, δεν σάς άρέσει να έχετε κάποιον σουβενίρ από την βραδυάν αυτήν; Εκείνος άμέσως με μία περιπάθεια που θα ζήλευε κόμης και κάθε βαρώνος, έφίλησε το γάντι και το έβαλε μέσα στο γιλέκο του... εις την θέσιν της καρδιάς... Τέτοιον νέον είμπορείς να μη αγαπήσης; Πόσον κοστιίζει ο άλλος ο

Sauvedent

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
 ότι εις την αποθήκην
 Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ και Σ^{ΑΕ}
 εν Γαλατῶ, Όμωρ Αμπήτ Χάν, 13,
 εύρίσχετε εις τιμάς άνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν είδος Όρολογίων και κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας εκ λευκοῦ μεταλλου ήγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα. Δίσκους και Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.
 Έξαιρετικῆ πώλησις
 ένεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
 Κοχλιάρια και πηροῦνια φαγητοῦ ἐξ Άλουμίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, ὠρολόγια, Ξυπνητήρια και θυλακίου πρὸς Γρ. 10 και 13 1/2 έκαστον.

κύριος Πολύδωρος εμπρός τον Ντίνό μου! "Α! θα το ίδης: θα κλαύσω, θα έπιμείνω, θα τον ζητήσω από τους γονείς μου. Και αν μου εναντιωθουν, θα τους φοβερίσω, δυ θα πνιγώ, και θα ιδης, Εριφύλη μου, ότι θα νικήσω.

Σε γλυκοφιλώ
 Η ΛΟΥΙΖΑ σου.

Πέραν, Νοέμβριος 1911.

Αγαπημένη μου Εριφύλη,

Να με συγχωρης που έχω πολύν καιρό να σου γράφω. Μη νομίξης που σ' έλησμόνησα όμως. Πολλαίς φορές πέρνω την πέννα να σου γράφω, μα τὰ κλάματα δεν μ' άφίνουν βρέχουν το χαρτί και οι λυγμοί κάμνουν το χέρι μου να τρέμη. Και τώρα άκόμη δεν είξεύρω αν θα είμπορέσω να τελειώσω...

Είναι δύο μήνες τώρα που μένω εις το πατρικό μου σπίτι μόνη, δηλαδή με την μητέρα και τον πατέρα: ο Ντίνος δεν ξεύρω και εγώ που εύρίσκαται. Δεν εφρανταζόμην καμιά φορά, ότι κάτω από το ωραίο εκείνο έξωτερικόν εκρούπτετο μία τόσο έλεινη ψυχή. Μετά τον γάμον μας, δεν πέρασαν πολλές μέρες, και άρχισα να δοκιμάζω αυτήν την πικράν αλήθειαν. Τέσσαρα γραμμάτια παρουσιάσθησαν σε τρεις μέρες δια να πληρωθουν και αν αγαπας ήσαν γραμμάτια δια μεγάλα ποσά. Τί να κάμω; Έπρεπε να πληρωθουν, ειδ' άλλως μία μεγάλη προσβολή θα έγινετο στον άνδρα μου τον πέρνω ιδιαιτέρως και τον παρακαλώ. Εκείνος μου όρκίζεται ότι είναι αί μόνα υποχρεώσεις που έχει υπογράψω και εκείνος σηκώνει ή μάταια την Τράπεζαν, όπου είχε καταθέσει ο μπαμπάς την προιά μου. Άλλ' ο Ντίνος δεν ήτο είλιζρινής με τα χρήματα εκείνα δεν έπλήρωσε τα χρέη του, έδωσε μόνον μερικόνς τόκους και με τάλλα έπεσε στο χαρτοπαίγνιο. Εκεί έχασε ότι είχε και μάλιστα και το διαμαντένιο διακτυλίδι που του χάρισα στους άρραβωνάς μου... Καυμένη Εριφύλη, τί κοίμα να μην είσαι κοντά μου τουλάχιστον θα με παραγοροῦσες άδελφικά, θα μου έσκούπιζες τὰ δάκρυά μου, τὰ δάκρυα που χύνω, όταν βλέπω τον χυδαίο τρόπο του άνδρός μου... Και να ήτο μόνον αυτό;

Είχα άκούσει μετά τον γάμον μου πως ο Ντίνος αγαπούσε μια θεατρίνα: δεν το είπίστευσα ή το νόμισα που ήταν νεανική τρέλλα, άλλ' ύστερα κατάλαβα ότι ήταν αλήθεια, αλήθεια φοβερή. Μία μέρα λοιπόν, ύστερ' άπ' ένα μάλωμα, φεύγει και δεν είπιστρέφει πειά...

Λίγες μέρες ύστερα ανακαλύπτω, ότι έλειπαν τὰ διαμαντικά μου όλα και εις την Τράπεζαν δεν ήπηρεχε πειά ούτε ένα γρόσι. Είχεν ο άθλιος πλαστογραφήσει την υπογραφήν μου, και με τὰ χρήματα της γυναίκός του διασκεδάξει τώρα την έρωμένην του...

Συντριμμένη λοιπόν, χωρίς έρωτα, με κατεστραμμένα όνειρα, έγύρισα πίσω στο σπίτι του πατέρα μου, το όποιον μου φαίνεται ξένο τόσον ντρέπομαι που εύρίσκομαι εδώ. Τί εύτυχημένη είσαι σύ αυτού, κοντά στον άνδρα σου, στα παιδάκι σου...

(Εδώ ή μελάνη του γραμματος φαίνεται πολύ άπλωμένη, ὡσαν να έσταλάχθη κατι, ενῶ άκόμη ήτο ήγρᾶ, δι' αυτό αί όλίγα γραμμαί που ύπολείπονται εις το γράμμα αυτό είναι δυσανάγνωστοί: μόνον εις την τελευταίαν γραμμην άναγνωσκειται καθαρά):
 Κλάψε για μένα.

ΛΟΥΙΖΑ

Δια το πιστόν της άντιγραφής.

'Οασίς ἐν Τριπολίτιδι.

Θ' ΑΡΘΡΟΝ ΚΑΙΡΟΣ

Θάρη καὶ καὶρός, δὲν εἶναι μακρὰ,
Ποῦ θ' ἀνοιχθῆ ἓνα μνήμα καὶ γὰρ μένα . . .
Θάρη καὶ καὶρός, ποῦ θὰ ἠσυχάσω πλεῖα
Στὸ μαῦρο μνήμα μέσα . . . Ὡμίενα!

Ἐκεῖ στὸν τάφο μέσα τὸν στενὸ
Γιὰ πάντα θὰ κλειστοῦνε τὰ ὄνειρά μου,
Ὅπου πετοῦσαν ὡς τὸν οὐρανὸ
Κι' ἀκόμα πάρα-πέρα . . . Ὡ συμφορά μου!

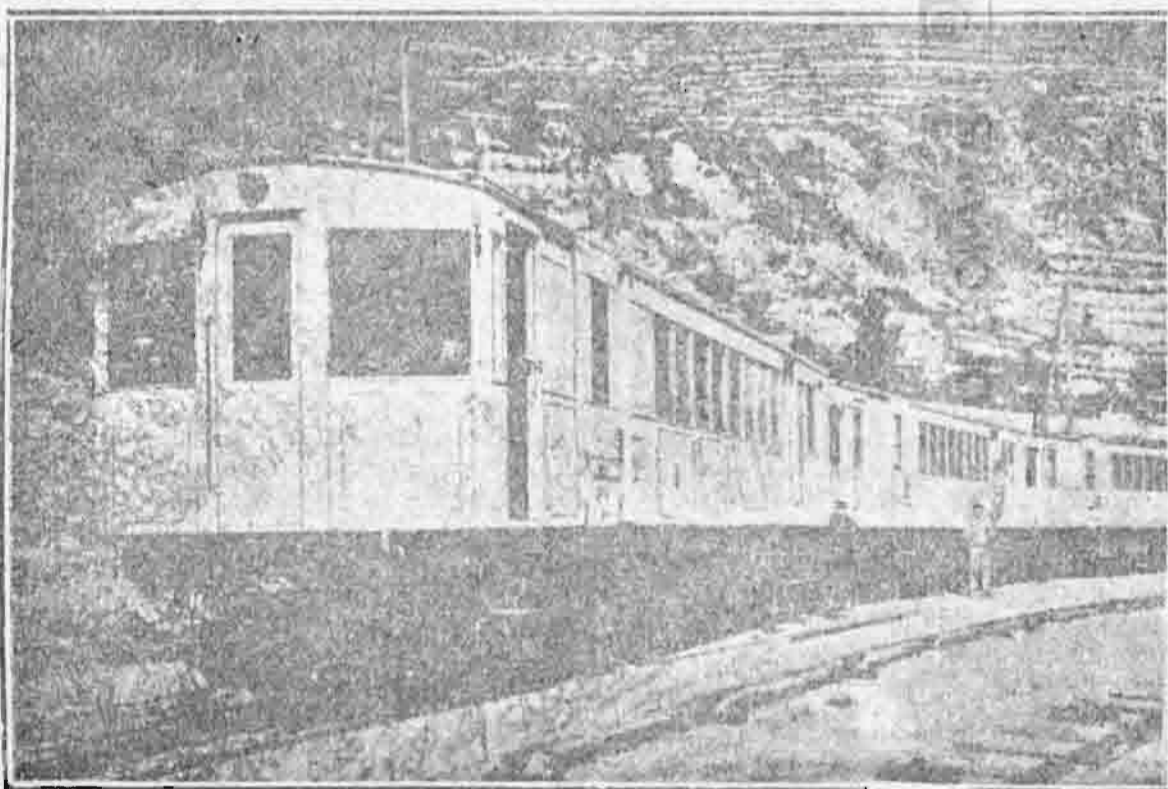

Κι' ὡς μάταια θνητοῦ παρηγοριά μου
Θ' ἀφήσω κι' ἐγὼ κἀτι, σὰν πεθάνω,
Στὸν μάταιον τοῦτον κόσμον τὸν ἀπάνω,
Ψηλά γραμμένο κάπου ν' ὄνομά μου!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

'Υδροφόροι εἰς τὴν ἔρημον τῆς Τριπολίτιδος.

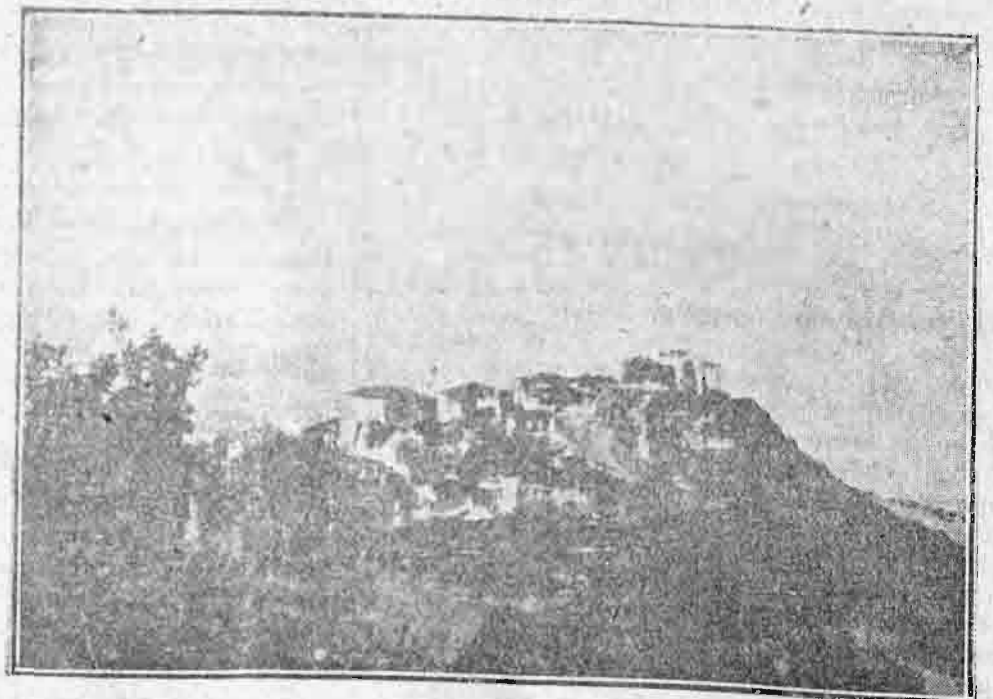

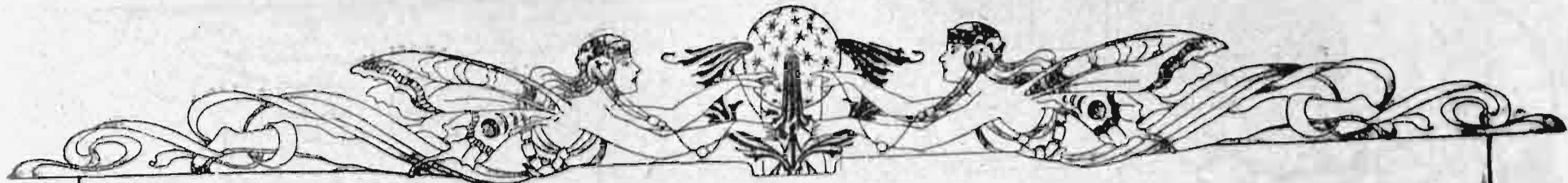
'Ηλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι.

'Αληθῆς ἐπανάστασις εἰς τοὺς ὅρους τῆς
σιδηροδρομικῆς θὰ ἐπέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ἡ
δι' αἰτμοῦ ἔλξις αὐτῶν θ' ἀντικατασταθῆ διὰ
τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν
σιδηροδρόμων, ὅπερ συνεκλήθη πρό τινος,
ἐμελέτησεν ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦτο.
'Ελήφθησαν δὲ ἀποφάσεις, αἵτινες θεωροῦν-
ται ὀριστικαί. Θὰ εἰσαχθῆ λοιπὸν ὡς κινητή-
ριος δύναμις συνεχῆς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ εἰς
τὰς μεγάλας σιδηροδρομικὰς γραμμάς. Διάφο-
ρα συστήματα προστάθησαν, ἐξ ὧν θὰ προ-
τιμηθῆ τὸ τελειότερον. Ἡ παρατεθειμένη
εἰκὼν παριστᾷ ἠλεκτρικὴν ἀμαξοστοιχίαν τα-
ξιδιωτῶν.

'Η Πρέβεζα.

Ἡ Πρέβεζα, περὶ τῆς ὁποίας τόσος ἐγένετο λό-
γος καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Τουρκοῦταλικοῦ
πολέμου, εἶναι πόλις τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς παρα-
λίας τοῦ στομίου τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ ἐναν-
τι τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκτίου, ἐπὶ δεσποζούσης τοπο-
θεσίας. Ἐχει φρούριον καὶ δύο λιμένας. Πρὸς
βορρᾶν εἰς ἀπόστασιν 1 1/2 ὥρας εἰς τὸ στενώτερον
μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ φαίνονται τὰ ἔσθλια τῆς ἀρ-
χαίας Νικοπόλεως, κτισθείσης ὑπὸ Αὐγούστου πρὸς
ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίας. Σήμερον ἔχει
περὶ τὰς 10,000 κατοίκους, ὧν οἱ πλείονες ὁμο-
γενεῖς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Τίτλος περίεργος ίσως, ἀλλ' ἀληθής. Τὸ μαρτυρολόγιον τῶν βιβλιοφίλων, τῶν σοφῶν, τῆς τάξεως ἐκείνης, ἣτις πληρῶνει ἀδρὰ τὸν φόρον τῆς διανοητικῆς αὐτῆς ὑπεροχῆς, ἄγνωστον διὰ πολλοὺς, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶνε κατεστρωμένον, ἀναγράφον ὀνόματα μεγάλα, πνεύματα παραγωγικὰ καὶ πασιγνώστα εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων.

Θύματα τῶν βιβλίων εἰσὶν ὅλοι οἱ βιβλιόφιλοι, οἱ ἔρασταὶ τῶν βιβλίων, ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠγάπησαν αὐτὰ καὶ ἐλάτρευσαν, ἐκεῖνοι, οἵτινες δι' αὐτῶν εὗρον χαρὰς ἀνεξαλείπτους, ἠδονὰς αἰθερίας, διὰ νὰ θυσιάσωσι τὸ πᾶν καὶ ἐποθάνωσιν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «*Revue*» ὁ γνωστὸς Albert Cim παραθέτει ἀριθμὸν τινὰ τῶν θυμάτων τούτων.

Μεταξὺ τῶν σοφῶν, οἵτινες προὔτιμησαν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν στέρησιν τῶν ἀναγνώσεων τῶν, ἀναφέρει ἐκ μὲν τῶν ἀρχαίων τὸν φιλόσοφον καὶ γεωγράφον Ἑρασίστρατον, ὅστις, χάσας τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὑπέστη τὸν ἐκ πείνης θάνατον διὰ νὰ μὴ ζῆ ἐν ἀδρανεῖα, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων τὸν διάσημον ἀνατολιστὴν Stanislas Guyard, ὅστις, ἀσθενήσας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργασθῆ, προὔτιμησεν τὴν αὐτοκτονίαν ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴν ταύτην ἡσυχίαν.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς φυσιοδίφης καὶ ἐρευνητῆς Emile Bessels χάνει εἰς ναυάγιόν τι τὴν πολυτίμον συλλογὴν του, ὀλίγα δὲ ἔτη βραδύτερον πυρκαϊὰ τις καταστρέφει ὁλόκληρον τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ χειρόγραφα του. Ὁ Bessels δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθῆξῃ εἰς τὸ διπλοῦν τοῦτο καὶ σκληρὸν κτύπημα, αὐτοκτονήσας τῇ 30ῇ Μαρτίου 1887.

Βιβλιόφιλοί τινες, ἀναγκασθέντες νὰ χάσωσι τὰ βιβλία των, εἰς τοιαύτην ὑπέπεσαν κατάπτωσιν, ὥστε ὁ θάνατος δὲν ἤργησε νὰ ἐκέλθῃ. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρωμεν τὸν Joseph Sealiger καὶ Jules Janin.

Ὁ σοφὸς ἀβδᾶς Goujet, ἰδὼν τὴν ἐκ 10,000 τόμων βιβλιοθήκην του εἰς ξένας χεῖρας περιελθοῦσαν, ἀπέθανεν ἐκ λύπης ὀλίγον βραδύτερον.

Ὁ περιώνυμος φιλόλογος καὶ ἐλληνοστῆς Richard Brunek, ὃν οἰκονομικοὶ λόγοι ἠνάγκασαν τῷ 1791 νὰ ἐκποιήσῃ μέρος τῆς βιβλιοθήκης του, ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ δυστύχημα ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον ὀλίγα ἔτη βραδύτερον.

Ὁ ἰατρὸς Jacques Goupil ἀπέθανεν ἐξ ἀπελπισίας μετὰ τὴν λεηλασίαν τῆς βιβλιοθήκης του κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἄλλοι σοφοὶ ὑπῆρξαν θύματα δυστυχημάτων, προελθόντων ἐκ τῶν βιβλίων των, ἢ ἐπελθόντων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ των, ἰδίως ἐκ πτώσεων ἐκ τοῦ ὕψους τῶν κλιμάκων, προωρισμένων διὰ τὰ ἀνώτερα διαμερίσματα τῶν βιβλιοθηκῶν των.

Ὁ γνωστότατος Γερμανὸς ἱστορικὸς Th. Mommsen, ἐσπέραν τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου τῷ 1909, ζητῶν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης του τόμον τινὰ μὲ κηρίον ἀνὰ χεῖρας, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὴν μακρὰν λευκὴν κόμην του, βαρέως ἐκάη εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἀπέθανεν τῇ 1 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁ Cim ἀναφέρει ἐπίσης σοφοὺς τινὰς, οἵτινες, σχεδὸν ἀνευ πόρων, ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς σκληροτέρας τῶν δοκιμασιῶν διὰ νὰ αὐξήσωσι τὴν συλλογὴν των.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Bordas Demoulin ἐπιπτε κληθήρης διὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πλέον, κατήλθεν ἐκ τῆς οἰκίας του εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ ἀγοράσῃ μὲ τὰ τελευταῖά του λεπτὰ τὸ λιτότατον γεῦμά του. Ἀλλὰ διερχόμενος διὰ παλαιοπωλείου τινός, βλέπει φυλλάδιόν τι, ὅπερ τὸν ἐνδιέφερε τὰ μέγιστα. Ἐὰν ἠγόραζε τὸ φυλλάδιον, δὲν θὰ εἶχε γεῦμα. Οὐδὲ στιγμὴν διστάζει. Ἀγοράζει τὸ φυλλάδιον καὶ ἐπανέρχεται ἡσύχως εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπουθεν ἐξήλθε μόνον διὰ νὰ μετακομισθῆ εἰς νοσοκομεῖόν τι, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Τελευταῖοντες, ὀφειλομεν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν σοφῶν, τῶν ἀποθανόντων ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν βιβλίων των, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ Πετράρχου, ὃν εὗρον καθήμενον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του μὲ τόμον τινὰ ἀνὰ χεῖρας.

Sur son Virgile ouvert, le doux Petrarque est mort.

M. ΜΩΥΣΕΪΔΗΣ
Ἴατρος

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
B. Κιολεμένογλου — «*Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα*».

Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα
καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ :

Λίθος Γαλατᾶ Σεραῖ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ
Εἰς τὰς
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
Λονδίνου 1909.

Οἶνος Κινοῦ

ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ :

Φαρμακεῖον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,
Πέραν, Μημηατᾶκια, 63.

ΕΞ ΟΣΩΝ ΛΗΣΜΟΝΟΥΜΕΝ

Ἡ βανανέα ἀποδίδει καθ' ἑκτάριον 133 περισσότερο τοῦ σίτου καὶ 44 φορές πλεότερον τῶν γεωμήλων. Ἐν ἑκτάριον ἀποδίδει μέχρις 20,000 χιλιογράμμων βανάνας.

— Εἰς τὰς Κάτω Χώρας τὰ νήπια ἀρχίζουν νὰ πίνουν μπίρα μὴνὰς τινὰς μετὰ τὴν γέννησίν των.

— Ὑπάρχουσιν αἰωνόβιοι περισσότεροι μεταξὺ τῶν πτωχῶν τάξεων, ἢ μεταξὺ τῶν πλουσίων.

— Ὁ Ἄγγλος εἶναι ὁ μεγαλειότερος καταναλωτὴς τοῦ βουτύρου, καταναλίσκει 7 χιλιογράμμα κατ' ἄτομον ἑτησίως.

— Ὁ χυμὸς τοῦ λεμονίου εἶναι ἐξαιρετικὸν φάρμακον κατὰ τῶν παθήσεων τοῦ λάρυγγος, πρέπει ὅμως νὰ πλένη τις τὸ στόμα του μετὰ τὴν χρῆσίν του, διότι τὸ ὀξύ βλάπτει τοὺς ὀδόντας.

— Τὸ τρίτον τῶν ἀγγλικῶν γαιῶν ἀνήκει εἰς μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων.

— Ἡ ὄσφρησις εἶναι ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ ζῶα, παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὅταν οἱ Παρίσιοι ἔχουν μεσημβρίαν, ἢ Νέα Ἰόρκη ἔχει 6 καὶ 56' τῆς πρωίας καὶ 9 καὶ 9' τῆς ἐσπέρας ἢ Ἰοκόμα.

ΑΡΓΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ αὐτὸ θέμα, ὅπερ καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλῳ ἐθίξαμεν περὶ τῶν ἐκπαιδευτηρίων N. Δ. Μέλα, θεωροῦμεν σήμερον καλὸν ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἀπὸ ἐτῶν δρασίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἰδρύματος. Ὁ αἰίδιμος αὐτοῦ ἰδρυτῆς N. Μέλας πρὸ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτων ἐτῶν, ἐπιθυμῶν, ὅπως προσφέρῃ εἰς τὴν ὁμογενὴ κοινωνίαν τῆς Κων'πόλεως ἐκπαιδευτήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ συγκεντρῶνται μὲν τὰ προσόντα τῶν ἐνταῦθα ξένων σχολῶν, νὰ στερηθῆται ὁμοῦ τοῦτο τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν μειονεκτημάτων, προέβη εἰς τὴν ἰδρυσίν των ἐκπαιδευτηρίων του, μοχθῶν ἀδιαλείπτως ὅπως ἐν αὐτοῖς παρέχεται, ἐκτὸς τῆς ἐγκυκλίου θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς παιδείσεως, καὶ ἀνατροφῆς γνησίᾳ ἐλληνικῇ, ἀπηλλαγμένη ὀθνείων καὶ ξενοζήλων ἐπιδράσεων.

Εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦ N. Μέλα παράδειγμα στοιχῶν ὁ υἱὸς αὐτοῦ κ. Δ. N. Μέλας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῶν ὁποίων ἔχει ἡ σύζυγος τοῦ μακαρίτου κ. Αἰκ. N. Μέλα, μετὰ ζήλου ὄντως καὶ μητρικῆς φροντίδος ἐπαγρυπνοῦσα ἐπὶ τῆς διαίτης καὶ ἀνατροφῆς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Κατόπιν τούτων, εὐνόητος εἶναι ἡ συμπόθεια, ἣς ἀπολαύει παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ τὸ ἴδρυμα τοῦτο.

Οἱ κατήγοροι τῶν γυναικῶν.

Τὴν στιγμήν ἀκριβῶς αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔρχομαι ν' ἀναιρέσω τὰς γνώμας, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἰς τὴν στήλην ἀκριβῶς αὐτήν, σκέπτομαι μὴ εἶναι τελείως περιττὸς εἰς τοιοῦτος κόπος· τὸσον αἱ δημοσιευθεῖσαι ἐκείναι γνώμαι φαίνονται ἐμπαθεῖς καὶ ἐμφοροῦμεναι οὐχὶ ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἐρεύνης τοῦ γυναικείου χαρακτήρος, ἀλλ' ἐκ πείσματος προφανοῦς. Ἐν τούτοις θὰ γράψω μερικά, ὅσον τὸ δυνατόν περιωρισμένα, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, τὸ θέμα εἶναι πολὺ μέγα καὶ ἀνεξάντλητον.

Δὲν θὰ θελήσω βεβαίως διὰ τῶν ὀλίγων γραμμῶν μου νὰ ἐξάρω τὴν γυναῖκα ὑπεράνω τοῦ σημείου, εἰς ὃ εὐρίσκεται, δὲν θὰ θελήσω νὰ περιβάλλω μὲ φωτοστέφανον καὶ τὰς ἀδυναμίας μας αὐτάς, ἀλλ' ἀπλούστατα, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ συμπεράσματος, θὰ δείξω, ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐξ ἴσου μὲ τοὺς ἄνδρας ἄνθρωποι, ὅτι ἔχομεν μὲ αὐτοὺς τὰ αὐτὰ ἴσως ἐλαττώματα, ἀλλ' ὅτι καὶ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν προσόντα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οὐδέποτε ἢ πολὺ ὀλίγον ἐγνώρισαν.

Μᾶς κατηγορεῖ ὁ Δανὸς συγγραφεὺς ὅτι εἴμεθα τοιαῦτα κατὰ τὸν χαρακτήρα, ὥστε οὐδεὶς ἀνὴρ δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι μᾶς ἐγνώρισεν. Ἀπατάται οἰκτρῶς· ἂν δὲν ὑπάρχη ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος νὰ καυχηθῆ ὅτι μᾶς ἐγνώρισεν, εἰς αὐτὸ δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔλαβον τὸν κόπον νὰ εἰσέλθουν ἀνεπηρεάστως εἰς τὰ βᾶθη τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ νὰ εὑρουν τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, τοὺς ὁποῖους ἐγκλείει αὐτῇ. Μᾶς πλησιάζουσιν οὐχὶ ὡς ὁμοίας των, ἀλλὰ μὲ τὴν προκατάληψιν, ὅτι διαφέρομεν αὐτῶν διὰ τοὺς ἄνδρας εἴμεθα ἢ κομψὰ κοσμήματα ἄψυχα, ἀδρανῆ, ἢ γυναῖκες, ὄντα δηλαδὴ προωρισμένα νὰ τέρπωμεν μόνον. Ἄν ὅμως κανεὶς θελήσῃ νὰ μᾶς γνωρίσῃ, ἂν μᾶς ἐπλησίασεν ἀπηλλαγμένως τῶν προλήψεων, θὰ εἶδε πόσον ἀπλοῦς εἶναι ὁ γυναικείος χαρακτήρ.

Ἄλλὰ μήπως ἂν ἠθέλομεν νὰ βοηθήσωμεν τὸν ἄνδρα εἰς τὸ νὰ μᾶς γνωρίσῃ, νομίζετε ὅτι θὰ τῷ εἴμεθα ἀρεσταί; Μᾶς κατηγοροῦσιν ἐπὶ ἀνεπιτηδεύειαν, καὶ ὅμως ἂν εἴμεθα τοιαῦτα, πταίουσιν οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται εἰς τὸ ψεῦδος καὶ ὅταν τοῖς παρουσιάσωμεν τὸν ἀληθῆ μάς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κρύπτεται καὶ σφραδάζει ἐντὸς μας, ἐκείνοι τότε μᾶς ἀπομακρύνονται καὶ πλησιάζουσιν ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουσι νὰ ὑποκρίνονται.

Εἴμεθα δυστυχεῖς, διότι εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ φαινόμεθα ὅτι δὲν εἴμεθα καὶ νὰ κρύπτωμεν τὴν ἀληθῆ μάς ὄντοτητα. Ὁ Flaubert ἐθεώρει ὡς τὸ μεγαλύτερον μαρτύριον νὰ διαζωγραφίζῃ ἰδανικὰ ἀντίθετα τῶν ἰδικῶν του, ὄνειρα ἀντίθετα τῶν ὁνείρων του, αἰσθήματα ἀντίθετα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐξέτρεφεν ἢ καρδία του. Δὲν νομίζετε ὅτι εἴμεθα δυστυχέστεροι ἀπὸ τὸν συγγραφεὴ αὐτόν, ἀφοῦ εἴμεθα ἠναγκασμένοι εἰς ὅλην μάς τὴν ζωὴν νὰ ὑποκρινώμεθα;

Οἱ ἄνδρες ἐν μόνον γνωρίζουν: νὰ μᾶς παρεξηγοῦν.

Κατηγοροῦν τὰς γυναῖκας ὅτι εἶναι κρεῆτοι, ἀλλὰ μήπως οἱ ἄνδρες εἶναι ὀλιγώτερον; Ἐτυχε νὰ τοὺς ἀκούσετε ὅταν εἶναι μόνον των; ὅταν ἔχουν συναναστροφὰς en garçons; Πόσον διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄγνοους καὶ εὐγενεῖς κυρίους, ποῦ γνωρίζομεν εἰς τὰ σαλόνια μας! Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δύο ὑποκρίνεται περισσότερο ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι;

Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ κατηγορήσω ὅλους τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς κατηγορῶσιν ὅπως διόλου ἀνεξετάστως.

Ἄν εἰς ἀνὴρ ἠπατήθη ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, δὲν ἔπεται ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶναι τοιαῦται. Πολὺ κακῶς δὲ κάμνουν οἱ συγγραφεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μίαν γυναῖκα συλλαμβάνουν ἰδέαν περὶ τοῦ ὅλου. Πάντοτε θ' ἀπατηθῶσιν εἴτε εὐνοϊκαί εἶναι αἱ κρίσεις των, εἴτε μὴ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ Εἶναι

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστας ἐπιτυχίας.

Εἶναι

θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

Π Α Υ Σ Ω Δ Υ Ν Ο Ν

ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

'Απὸ μίαν βεγγέραν.

Μὲ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ φθινοπόρου, ἤρχισαν καὶ αἱ πρώται φθινοποριναὶ οἰκογενεακαὶ βεγγέραι.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς ἔτυχε πρὸ ἡμερῶν νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ Πέραν.

Ὁ κύκλος ἦτο στενός, ἀποτελούμενος ἐκ τινῶν κυριῶν, δεσποινίδων καὶ κυριῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσώπευαν τὸσον τὸν Λόγιον, ὅσον καὶ τὸν Κερδῶν Ἐρμῆν.

Καὶ θὰ τὸ πιστεύετε;

Κανεὶς, μὰ ἀπολύτως κανεὶς, δὲν εἶχε καὶ τὴν ἐλαχίστην ὄρεξιν ἢ ἰδέαν περὶ χαρπῶν ἢ ἄλλου τινὸς τυχεροῦ παιγνιδίου.

Δὲν σᾶς φαίνεται περιεργόν, εἰς μίαν τοιαύτην βεγγέραν, εὐθὺς ἀρχῆς νὰ μὴ κυριαρχήσῃ, ὅπως συνήθως γίνεται, τὸ μάους, τὸ πόκερ ἢ τὸ κλασικὸν σκαμπίλι;

Τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ἦρχισε μ'α εὐρεία συζητήσις διὰ τὰ συνήθη κοινωνικὰ ζητήματα, ἐπηκολούθησε παρέκβασις περὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων τῆς ἡμέρας καὶ κατέληξεν εἰς ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν σπουδαιολογίαν περὶ ὑλνωτισμοῦ, μαγνητισμοῦ, ὑποβολῆς σκέψεως καὶ ἐπικλήσεως πνευμάτων.

Ἦτο δὲ καθ' ὅλα εὐχάριστος ἡ ὥρα· ἡ ἐκείνη κοινωνολογία, καθόσον οἱ συμπαρεκαθημένοι τῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ τῆς αὐτῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, δὲν κατέληξαν εἰς ὀχληρὰς διαφωνίας, κουραστικὰς ἀντιλογίας, δηκτικὰς ἀντεκλήσεις ἢ ἄλλας ἀκαίρους συζητήσεις.

Ἄλλ' ἀνεπιτήδευτος, ἰσχυρὰ, ἀδάμαστος, μὲ ἀδιαφιλονεικίτου κύρους πειραματικὰς ἀποδείξεις προβάλλει ἢ δεσποινὶς Εὐδοκία Παντελοπούλου.

Σᾶς τὴν παρουσιάζω:

Ἐνα χαριτωμένο καθ' ὅλα κορίτσι, μὲ τελείαν καθ' ὅλα μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἀκαταγώνιστος εἰς θεωρίας περὶ πνευματισμοῦ, ὑποβολῆς σκέψεως, μαγνητισμοῦ, μὲ πειράματα αὐτοστιγμῆ καὶ τελειώτατα ἐκτελούμενα.

Τὰ ὥραια ἐκφραστικὰ μάτια τῆς κυριασῆς μορφῆς τῆς μεταδίδουν ἀμέσως τὴν ὑποβολὴν· δὲν τῆς λανθάνει τίποτε, ἀποκαλύπτει σχέσεις, διαλογισμοὺς, τὸ δὲ τραπέζι καὶ ἄλλα ἀντικείμενα χοροληθοῦν κυριολεκτικῶς ἔστα χέρια τῆς.

Ὅλοι καὶ ὅλαι ἀποροῦν, ἐξίστανται, χειροκροτοῦν, θαυμάζουν.

Τὸ καθ' ἐμέ, ἢ δεσποινὶς Εὐδοκία Παντελοπούλου εἶναι μίαν ἐπιστημονικὴν προσωπικότητα, ὀδίκως μέχρι τοῦδε καλυφθεῖσα κάτω ἀπὸ τὸν πυκνὸν τῆς μετριοφροσύνης πέπλον.

Ἦρεπε ἢ σπανία ἀξία τῆς νὰ γνωσθῆ, νὰ μελετηθῆ ἀπὸ πολὺν καὶ καλὸν κόσμον, διότι δὲν εἶναι οὔτε συνήθης, οὔτε τυχαία.

Καὶ δὲν εἶναι δύσκολον, ἀφοῦ τὸσον συχνὰ καὶ δι' ἄλλα πολλάκις ἐλαφρότερα ζητήματα διοργανώμενον σημαντικὰς σεγκεντρώσεις ἢ φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐσπερίδας.

Ὁ Ρέπορτερ.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 709)

Ἐδέχθη. Μετ' ὀλίγον οἱ δύο Γάλλοι εὐρέθησαν μόνοι εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, εἰς μίαν μεγάλην αἶθουσαν κακῶς ἐπιπλωμένην, ἀλλ' ἐκ τῶν μεγάλων τῆς ὁποίας παραθύρων ἐφαίνετο ὁ καταπράσινος εὐρύς ὀρίζων καὶ ἡ ἀπέραντος κυανὴ θάλασσα.

— Καὶ λοιπὸν μένετε πρὸ καιροῦ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Ἀντωνιάδου;

— Περίπου ἓνα μῆνα.

— Καὶ δὲν σᾶς ἔκαμε τίποτε ἐντύπωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ;

— Ὁχι. Μὲ καλοκυττάζουν, μὲ καλομαγειρεύουν, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Τί σᾶς ἀναγκάζει νὰ μένετε ἐκεῖ;

— Δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ εἶμαι καλλιτέρα ἄλλου. Ὁ κῆπος εἶναι θαυμάσιος, ἡ μόνωσις βαθεῖα, ἐργάζομαι ἡσυχῶς, καὶ διὰ τὰ ποῦμεν ὅλα, αὐτὰ τὰ μικρὰ μ' ἀρέσουν.

— Ναί, εὐμορφα κορίτσια, συμφωνῶ ἀλλὰ πῶς σοῦ φαίνεται ὁ πατέρας;

— Πολὺ ὀλίγον τὸν συλλογίζομαι.

— Τὸ ἐννοῶ, αἱ νεαραὶ θεαὶ σᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο.

— Φυσικώτατα! Ἀλλὰ δὲν τὰς βλέπω παρὰ μόνον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας...

— Εἶσθε εὐχαριστημένος;

— Δὲν εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὸς ὅταν δὲν εἶμαι εἰς τὸ σπίτι μου, καὶ δι' αὐτὸ εὐχριστοῦμαι ἀπὸ ὅλους.

— Καὶ τί θὰ ἐλέγατε ἐὰν ἐμανθίνατε, ὅτι ὁ πατήρ των, μὲ τὴν ὀλυμπιακὴν αὐτοῦ κεφαλήν, δὲν εἶναι παρὰ εἰς δολοφόνος;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ δι' αὐτὸν ἢ δι' ἐκεῖνον τὸν λόγον δὲν τὸν συλλαμβάνουν, εἶναι ὅλοι συνένοχοί του.

— Νὰ συλλάβῃς ἓνα ἄνθρωπον, εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ εἰπῇ τις, καὶ εὐκολότερον νὰ τὸ κάνῃ... ἀλλ' ἔπειτα; Καὶ ὄντως τὸν ἔχουν συλλάβει, ἀλλ' ἔλλειπει ἀποδείξεων ἀπελύθη... Αἱ ὑπόνοιαι δὲν ἀρκοῦσι νὰ κρεμάσουν ἓνα ἄνθρωπον.

— Λοιπὸν ἠθώθη;

— Ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην ναί, οὐχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ δημόσιον ἐπιμένει νὰ τὸν θεωρῇ ὡς μέγαν ἀτιμώρητον κακοῦργον.

— Ὁ κόσμος βρῖθει τοιούτων... ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ἂν τὸ ἐγνωρίζον δὲν θὰ ἐνοικίαζον τὴν οἰκίαν του...

— ... Ἀναμφιβόλως κάποια γυναῖκα θὰ ὑπάρχη μέσα...

— Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφιβίλλῃς; Ναί, ὑπάρχει μία, καὶ μάλιστα ἡ ἰδική του. Ἐν ὠραίων καὶ εὐγενῶν πλάσμα, διὰ τὸ ὅποιον ἐλέχθησαν πολλά, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἐξεπλήρωσεν ἐπαξίως τὴν ἀποστολήν του, διότι ἀπέθανεν ἀφοῦ ἔθρεψε καὶ ἐμεγάλωσεν ὀκτὼ παιδιά, θὰ ὅποια πληροῦσι σήμερον τὴν οἰκίαν μὲ τὴν νεότητά τους.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα, δύο ἀγόρια καὶ ἕξ κορίτσια... γνωρίζω ὅτι εἶναι μία καλὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ δὲν διαβλέπω σκιάν κριματός.

— Μὴ ἀνησυχήτε, θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ κριμα, ὅταν θὰ μᾶς φέρωσι τὸν ζωμόν.

Ἡ ὑπηρετρία τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκόμισε τὸν ζωμόν, τὸν ἄρτον, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὀρεκτικά.

— Πᾶσι καλά, εἶπεν ὁ πρόξενος, ὅστις ἐφαίνετο πελάτης τοῦ καταστήματος. Θὰ σὲ προσκαλέσω ὅταν θὰ σὲ χρειασθῶ, καὶ ἐπανήρξισεν τὴν συνδιάλεξίν του: Παρατηρήσατε, πιστεύω, ὅτι ὅλα τὰ παιδιά ἔχουν μίαν μεγαλοπρέπειαν.

— Πράγματι.

— Ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὁμοιάζουν ὅλα, καὶ εἰς τὰ μὲν καὶ εἰς τὰ δὲ φωνάζει τὸ γένος, τὸ γνήσιον ἑλληνικὸν γένος, ὀλίγον ἴσως χονδροειδές, ἀλλὰ σκελετοῦ ἀφόγου πάντοτε καὶ εὐγράμμου.

— Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἐξαιρέσις.

— Ναί, μὲ ἐπρολάβετε. θὰ σᾶς τὸ ἔλεγον ἐγώ. Ἡ τρίτη ἢ τετάρτη κόρη, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἀλλ' ὑπάρχει μία, ἡ ὅποια δὲν ὁμοιάζει καθόλου τὰς ἄλλας καὶ ὅστις τὴν βλέπει νομίζει ὅτι εἶναι ἄλλη οἰκογενεῖας.

— Ἀληθῶς, καὶ πρὸς τούτους δὲν τὴν μεταχειρίζονται ὡς ὅλας τὰς

ἄλλας. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι τὴν εὖρε κάποια κατάρα καὶ ἀκριβῶς ἢ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων ἐκίνησε τὴν δι' αὐτὴν συμπάθειάν μου.

— Τοιαῦτα εἶναι πάντοτε αἱ εὐγενεῖς καὶ γενναῖαι καρδίαι. Ἀλλὰ τὸ κριμα τοῦ πατρὸς δικαιολογεῖται. Ἡ γέννησις τοῦ παιδίου τούτου... τῆς Μυρτούς, νομίζω...

— Ἡ γέννησις λοιπὸν τοῦ παιδίου τούτου συνδέεται μὲ τὸ τρομερὸν δράμα, τὸ ὅποιον οὐδεὶς εἰσέτι ἐλησιμόνησεν ἐν τῇ νήσῳ.

— Ἐν ἔτος περίπου πρὸ τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐμφανισεῶς του, εἰς Οὐγγρος ζωγράφος, καλλιτέχνης, ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸν ὅποιον πολὺ δικαίως ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ εἰπατριδὴ ζωγράφον, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἑλευθίαν τῶν Ρόδων. Ἦτο νέος, πλούσιος καὶ ὠραῖος, ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθωσι ἀπαρατήρητοι. Ὅτε ἐξωγράφει τὰς θεὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἐπέτευχεν ὅπως ἡ Εὐφροσύνη τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον. Αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶναι πράγματα συνειθισμένα. Ἐφλυῶρησαν ὀλίγον κατ' ἀρχὰς καὶ πολὺ κατόπιν. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί. Τί ἐξ ὅσων ἐκυκλοφόρησαν ἦτο ἀληθῆς μόνον δύο πρόσωπα τὸ γνωρίζουν... Βεβαιοῦται ὅμως, ὅτι εἰδοποιήθη ὁ σύζυγος, ὅτι ἐνήδρευσεν, ὅτι τοὺς συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφόρῳ καὶ ὅτι, ὅτε ἐπέισθη περὶ τοῦ κριματός των, δὲν εἶχε παρὰ μίαν μόνον σκέψιν, μίαν ἐπιθυμίαν, νὰ τιμωρήσῃ, νὰ ἐκδικιῆ τὸν ἄρπαγμα τῆς τιμῆς του.

Καιρικαὶ περιστάσεις τὸν ἐβοήθησαν. Ὁ νέος Οὐγγρος, ὅστις ὀνομάζετο Λαίσιλαος Λέτζ, ἔσχε τὴν ἀφρονα ἐπιθυμίαν νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μελετήσῃ φαινόμενά τινα τῆς σελήνης ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐν ἀναπεπταμένη θαλάσῳ.

Οὐδὲν φυσικώτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι παρεκάλεσε τὸν ἰδιοκτήτην του κ. Ἀντωνιάδην νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν του ταύτην. Ὁ κ. Ἀντωνιάδης δὲν ἠρηνήθη. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν μόνοι των οἱ δύο, μὲ ἓνα ὠραῖον καιρὸν, μὲ μίαν θάλασσαν ἀκίμμαντον ὡς ζάτοπτρον· οὔτε μια ριπὴ ἀνέμου ἐπὶ τῆς θαλάσσης, οὔτε ἓν σύννεφον εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὅποια τραγωδία διεδραματίσθη εἰς τὸ αἰδημον σκότος καὶ τὴν συνένοχον σιγήν; Τί μυστήριον συνέβη εἰς τὸ ἄπειρον τῆς ἀτέλεστον θαλάσσης; Εἶναι μυστικόν, ὅπερ ἡ θάλασσα ἀπέπνιξε μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δύο ἀνθρώπων εἰς τὸν ὕγρον του τάφον, μυστικόν, ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἀποκαλύψῃ ὁ ἄλλος.

Ἄλιεῖς, διερχόμενοι μακρόθεν, διατείνονται ὅτι ἤκουσαν θόρυβον πάλης, κραυγὰς ἀπέλπιδας, γοεράς προσκλήσεις βοηθείας. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν διήρξεσαν περισσότερο μᾶς ἀστραπῆς καὶ ἡ ἡσυχία ἐπανήλθε καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν ἄπειρον καὶ γαληνιαῖον οὐρανόν, καὶ ἐπὶ τῆς σιγηλῆς καὶ βαθεῖας ἀβύσσου.

Ἡ ἐκπληξίς τῆς κυρίας Εὐφροσύνης ἦτο μεγίστη, ὅτε τὴν πρῶταν εἶδεν ἐπιστρέφοντα τὸν σύζυγόν της μόνον.

Ἦτο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἀναμένουσαι καὶ τοὺς δύο, ἀναμένουσαι τὸν ἄλλον μᾶλλον.

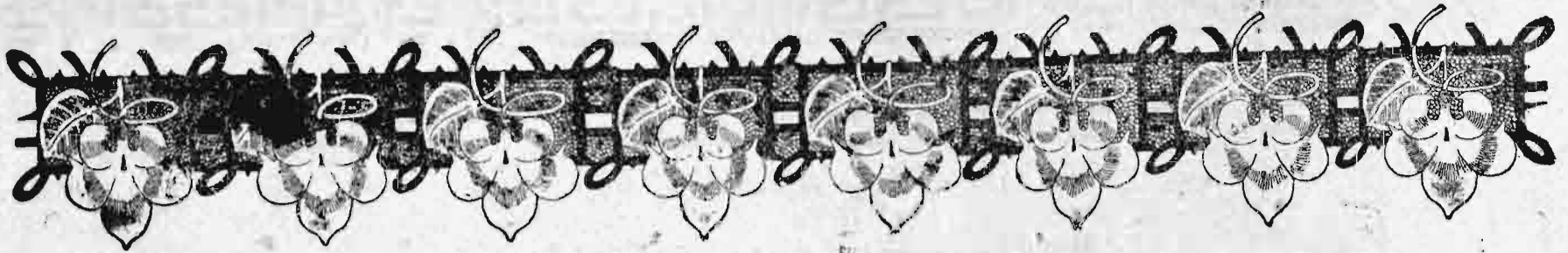
— Τί ἐγένετο ὁ Λέτζ; τὸν ἠρώτησε μὲ ἀσύνετον βίαν καὶ χωρὶς νὰ ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν της.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα, εἶπε, ρίπτον ἐπ' αὐτῆς ἓν σκιθρωπὸν βλέμμα. Σιωπῆ, εἰσᾶλθε, θὰ σοὶ ὁμιλήσω.

Τὸ δύστηνον πλάσμα ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς φόβον τρομερὸν καὶ ἀβέβαιον. Ἡ ἰδέα τοῦ κριματος ἐκυρίευσεν τὸ πεφοβισμένον αὐτοῦ πνεῦμα. Ἀλλ' ὡς πάντες οἱ μὴ διαζεῖμενοι ἐν εἰρήνῃ μὲ τὴν συνείδησιν, προσπαθοῦσι νὰ ὑπεκφεύγῃσι τὰς ἐπικινδύνους συζητήσεις, οὕτω καὶ αὕτη ὑπέκφευγε καὶ εἰσῆλθεν.

Ὁ σύζυγός της τὴν ὡδήγησεν ἀποτόμως εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκλείσεν ὀπισθὲν της τὴν θύραν.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

ΚΟΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο Φιλάργυρος.

Διὰ τὸν φιλάργυρον επικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος οἰκονόμος. Πλάνη! Ὁ φιλάργυρος εἶναι σπάταλος ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει.

Νομίζουν πῶς τρώγει ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Ψεύματα! ἀντὶ φαγητοῦ καταβροχθίζει τὰ χρηματιστικά δελτία.

Ὅταν πλαγιαῖ, δὲν κοιμᾶται, καὶ τὰ ὄνειρά του εἶναι αἰνιγματώδη.

Ἡ φιλοδοξία του συνίσταται εἰς τὸ νὰ γδύνη τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ντύνεται ὁ ἴδιος.

Ὅταν νυμφεύεται ὁ φιλάργυρος, μὴ νομίσετε πῶς πέρνει μιὰ γυναῖκα. Πέρνει ἕνα σακκί, διότι εἰς τὴν θέσιν τῆς καρδιάς του δὲν ἔχει παρὰ ἕνα καρνὲ ἀπὸ τσέκ.

Καὶ σὲ τέτοιο σημεῖον φθάνει ἡ φιλαργυρία του, ὥστε, γιὰ νὰ μὴν ξοδεύσῃ χρήματα, ἐπιτρέπει εἰς τὴν γυναῖκά του νὰ περπατῇ... γυμνῇ...

Νικ.

Ο Σεμνότυφος.

Τὸν συναντᾶτε παντοῦ. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ σπῆτια ποῦ συχνάζετε. Παντοῦ. Εἶναι ὀμιλητικώτατος, καὶ πολὺ χαρίεις μάλιστα! θὰ ἦτο δὲ ὁ θελτικώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν δὲν εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι σεμνότυφος.

Ὅπου καὶ ἂν σταθῇ ὁ σεμνότυφος, θὰ προσπαθήσῃ νὰ εὔρη κάποιον θέμα γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὰς περὶ σεμνοτυφείας ιδέας του. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἀντικρούσῃ. Πάει, τελείωσε! Κατ' αὐτόν, ἄνθρωπος ποῦ δὲν εἶναι σεμνότυφος, εἶναι ἔκφυλος!

Τὸ περιεργὸν ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ σεμνότυφος δὲν πηγαίνει στὸ θέατρο, παρὰ ὅταν παίζουν ἔργα ἐλαφρά. Ὅταν ἰδῇ σὲ κανένα πρόγραμμα ὅτι δίδεται *souaṛè nouâṛ*, ἀμέσως τρέχει εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου καὶ κλείει ἕναν ἀριθμὸν, ποῦ νὰ βρισκῆται πλησίον εἰς τὴν σκηνήν. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ σεμνοτύφου ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς φιλολογικὰ ἔργα: *Φροῦ-Φροῦ*, *Φέν-δὲ-Σιέκλ*, *Conte Drolatique*, *L'école du Vice*, *Le Nu au Salon* καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Καὶ ὅμως εἶναι σεμνότυφος! Τὸ διακηρύσσει μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του!

Ἐγνώρισα κάποιον σεμνότυπον, ὁ ὁποῖος μ' ἐκानτηρίαζε ἐπειδὴ γράφω ὀλίγον ρεαλιστικά.

— Δὲν κάνεις καλά! — μοῦ ἔλεγεν ἀκόμη προχθὲς — μὲ τὰ γραφόμενά σου ἠμπορεῖς νὰ διαφθείρῃς τὴν κοινωνίαν.

— Θὰ προσπαθῆσω ν' ἀκολουθῆσω τὰς συμβουλὰς σου — τοῦ ἀπήντησα. — Σ' ἀφήνω τώρα, γιατί βιάζομαι. Πάγω στὸ γραφεῖο

νὰ μεταφράσω αὐτὸ τὸ νέον ἔργον.

Καὶ τοῦ ἔδειξα ἕνα βιβλίον ποῦ κρατοῦσα.

— Καὶ τί ἔργον εἶναι αὐτό; μὲ ἠρώτησε περιέργως.

— «Les delices de l'amour charnel».

— Ἄχ! φίλε μου, θὰ μ' ὑποχρεώσῃς πολὺ ἂν μοῦ τῶδινες νὰ τὸ διαβάσω!... Θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων.

— !!!

Ο Βουλευβαρδιέρως

ΓΝΩΣΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο Κονδυλομάχος.

Ἄν καὶ δὲν εἶναι ὑπουργὸς — καὶ οὐτ' ἐλπίζει νὰ γενῆ ποτέ του — θὰ τὸν ἰδῆτε πολὺ συχνὰ μὲ τὸ χαρτοφυλάκιον στὸ χέρι. Ἄλλως τε, εἶναι τὸ μόνον του διακριτικὸν σημεῖον. Χωρὶς αὐτό, οὔτε κἂν θὰ... διεκρίνετο. Ὅλος κι' ὁλος — μισὴ μερίδα ὁ ἀθεόφοβος! Ἄλλ' ἂν καὶ μικρὸς τὸ δέμας, φοβερὸς ὅμως μαχητής:

Καὶ ἡ χολέρα ἀκόμη τὸν τρόμαξε!

Καὶ μήπως ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν τρομάξῃ; Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐφοβήθηκε. Ὅχι βέβαια αὐτὸν καθ' ἑαυτόν, ἀλλὰ τὸ κονδύλι του. Ἄνθρωπον δὲν ἄφισεν ἀπείρακτον (ἐμένα ὅμως ὄχι ἀκόμη).

Ἀλήθεια ὅμως ἔξυπνο παιδί. Κι' ἐπάνω-κάτω εὐμορφοκαμωμένος: Μελαγχροινός, σγουρομάλλης, λεπτός εἰς τὰ χαρακτηριστικά, ἔχει πρὸ πάντων μάτια! μάτια διαπερασι-κώτατα καὶ κατακτητικά, τὴν λάμπιν τῶν ὀφθαλμῶν μόλις κατορθώνει νὰ ὑποσκιάσῃ τὸ χαμιλωμένον bombé του.

Ἀμίμητος καρικατουρίστας καὶ πρωτότυπος ἀπόδειξις, ὅτι ἀρχίζουν νὰ τὸν ἀντιγράφουν οἱ ἄλλοι. Μελετηρὸς πολὺ, λιγάκι ὀκηρὸς, εἰς μὲν τὸ ὕφος αὐστηρὸς καὶ στὴν φιλιαν σταθερὸς, εἶναι εἰς ὅλα τρομερὸς, ὁ πονηρὸς!... ὁ πονηρὸς!

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: Πάντοτε τὸ ἕνα χέρι του, καὶ κατὰ προτίμησιν τὸ ἀριστερό, τῶχει κρυμμένον στὴν τσέπη. Ἐὰν τὸ κάμνη διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν βεργέττα του, χαμμένος κόπος: εἶναι ἔγγαμος, τὸν προοιδῶ ΕΓΩ

ΟΛΔΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΗΣΙ

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 2/15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Διὰ ν' ἀγοράσῃ τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον νὰ δαπανήσῃ περισσότερας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ὉΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτᾷ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειτέραν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἕνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὁποῖοι ποικίλουν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

250000

150000

125500

100000

75000

62500

10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δημοσίᾳ ἐν Ἀμστελοδάμφ, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον Συμβολαιογράφου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιουνίου, 2)15 Ἀυγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμβρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ κερδίζουν διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἀμέσως εἰς μετρητὰ καὶ ἄνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα δὴποτε ἐπι βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσονται τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστὴν δι' ἄλλων μὴ κληρωθειῶν.

Ἐπὶ ἐνεχύρω τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.

Ἐπὶ ἐποπῆν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ. 114.000.000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποῖῃ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «*Λαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν*» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα) ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατὰ-Κωνσταντινούπολιν, (Credit Populaire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μᾶζι μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάζωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ μανδαπόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Αποφάσει του Στρατοδικείου καταργείται οριστικώς η έκδοσις της ‘Εκκλησιαστικής Αληθείας’...

Κατά την συνεδρίαν της παρελθούσης Παρασκευής εν τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ ἀνεγνώσθησαν ὅλα τὰ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ψηφίσματα ὑπὲρ τῶν αἰτημάτων τῶν Πατριαρχείων.

Διάφοροι βιαιοπραγίαι ἀγγέλλονται ἐκ Χαλκιδικῆς εἰς βάρος ὁμογενῶν ἐκ μέρους χωροφυλάκων.

Ὁ μητροπολίτης Στρωμνίτης ἀγγέλλει ὅτι κατὰ τὴν κατάδιωξιν τῶν ληστῶν συνέβησαν τρεῖς ἀπαγωγαί. Ἡ Ι. Σύνοδος ἐνέκρινε νὰ σταλῆ ἔντονον τακτικόν.

Βιαιοπραγίαν συμβῆσαν ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἐπὶ τοῦ Κων-

σταντίνου Τσιβάρα ἀγγέλλει ὁ μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἢ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ σκανδάλου Ροδοπόλεως ἐπεράτωσε τὸ ἀνακριτικὸν αὐτῆς ἔργον.

Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ μητροπολίτου Δυρραχίου, δίδοντος πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τμήματος Σταυρόβου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ἐκ Χίου καὶ Κρήνης ἐφθάσαν ψηφίσματα ὑπὲρ τῶν αἰτημάτων τῶν Πατριαρχείων.

Γάμοι. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς γάμους τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Χαριλάου Βλαδίκα μετὰ τῆς εὐγενοῦς κόρης Ἄννης Β. Σουβατζόγλου.

Σχολικὴ τελετὴ. — Τὴν παρελθ. Παρασκευὴν ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Θεοφ. χωρεπισκόπου Σταυροδρομίου ἀγιασμός ἐπὶ τῇ ἐσχίζῃ τῶν μαθημάτων τοῦ Προτίπου Λυκείου, ὅπερ ἐγκατεστη ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Προύσης.

Κοιότης Κουσκουνιζουκίου. — Τὴν Κυριακὴν, γενομένων ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν πρὸς ἀνάδειξιν τῶν μελῶν τῆς Εφοροεπιτροπῆς, ἐξελέγησαν παμπηφεῖ, παρισταμένων 96 ἐκλογέων, πάντες οἱ προελεγέντες, ἦτοι οἱ κ. κ Π. Μετρητίδης, Βασ. Ἀλτινδζόγλου Γ. Τρελλόπουλος, Χ. Γεωργίου Χ. Συμεωνίδης, Σ. Ἀδαμζδόγλου, Α Γαβριηλίδης, Κ. Βιγγόπουλος, Μ. Καραγιουσούλου, Ε. Ζαχαρίας καὶ Στ Τσογγόπουλος.

Θάνατοι. — Ἐν νεαρώτῃ ἡλικίᾳ ἀπεβίωσε τὴν 13ην λήγοντος καὶ ἐκηδεύθη ἐν Φρένελι ἡ Δευκοθέα Ἑλ. Ψωμᾶ, χρηματίσασα ἐπὶ τριετίαν

βοηθὸς ἐν τῷ αὐτόθι Νηπιαγωγείῳ. Εἰς τοὺς τεθλιμμένους αὐτῆς γονεῖς, τοὺς καὶ πρὸ ἐπτὰ μηνῶν στερηθέντας πεφιλημένης θυγατρὸς, ὡς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς, ἀπευθύνω τὰ ἐν-θερμα συλλυπητήριά μου. — Β. Κ. Β.

Δήμητρα. — Σήμερον κυκλοφορεῖ τὸ 10ον φύλλον τοῦ ὡραίου γεωργικοῦ περιοδικοῦ ‘Δήμητρα’, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν γεωργῶν καὶ βιομηχάνων μας, παρέχον αὐτοῖς ὅλας τὰς ὠφελίμους αὐτοῖς γνώσεις καὶ πληροφορίας. Συνδρομὴ ἐτησίᾳ γρ. 30.

Ἑλληνικὸν μελόδραμα. — Τὴν χειμερινὴν θεατρικὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει περιόδον θέλει ἐγκαινίσει τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα, ὅπερ σήμερον ἀρχεῖται διὰ τοῦ ‘Ἐρνάνη’ τῶν παραστάσεών του. Ὁ θίασος, διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Λαυράγκα, ἐνισχύθη τελευταίως διὰ καλλιτεχνῶν πρώτης δυνάμεως, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰς κυρίας Ἑλ. Βλαχοπούλου, Ἀρτ. Κυπαρίσση, Ἀθ Ρουσακίη καὶ τοὺς κυρίους Μωραΐτην, Χατζηλουκᾶν, Βακαρέλην, Ἀγγελόπουλον, Βλαχόπουλον καὶ Φλωριάνον. Τὸ δραματολόγιον εἶναι ἐκλεκτότατον, εἰμὲθα δὲ βέβαιοι ὅτι τὸ ‘Βαριετέ’ θὰ εἶναι τὸ ἐντενκτῆριον ὄλων τῶν φιλομούσων μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφιξεις. — Τὴν παρ. Παρασκευὴν ἀφίχθη ὁ νέος διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου κ Λαμπίρης, ὅστις καὶ ἀνέλαβε τὰ ἐν αὐτῇ καθήκοντά του. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ πείρα τοῦ κ. Λαμπίρη καὶ ἡ γνωστὴ αὐτοῦ ἰκανότης θ’ ἀναγάγῃ τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο εἰς τὴν ἐμπέπουσαν αὐτῷ περιωπὴν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

26. Αἴνιγμα.

Μὲ μίαν μόνην δίφθογγον καὶ μ’ ἓνα μόνον γράμμα, ἐὰν προσθέσῃς ἓνα ἀριθμὸ ἀμέσως θὰ σχηματισθῆ μέγα Κράτος εὐρωπαϊκόν, (Ἐστίλη ὑπὸ Δ. Βαράνου Ἀγαρινοῦ)

27. Ἀκροστοιχίς.

Τ’ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα νήσου τῶν Κυκλάδων. Πόλις τῆς Θράκης Ζῶρον Πόλις τῆς Ἰταλίας Ὅρος τῆς Ἑλλάδος Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. (Ἐστίλη ὑπὸ Κ. Δ. Δαμιανίδου)

28. Αἴνιγμα.

Σ’ ἓνα μέγαλον ποταμὸν ἔδωκα τ’ ὄνομά μου, ἐὰν ὁμως τὴν κεφαλὴν κόψῃς ἀπὸ σιμά μου καὶ ἀντ’ αὐτῆς ἄλλην πινά στὸ σῶμά μου προσθήσῃς, τότε στὸ κεφάλι σου ἐπάνω θὰ μὲ θέσῃς. Ἄλλ’ ἂν καὶ αὐτὴν τὴν βαρεθῆς καὶ μ’ ἄλλην τὴν ἄλλαξῃς, θάμαι μυστικὸσύμβουλος εἰς ὅλας σου τὰς πράξεις. Κι’ ἂν πάλιν εἰς τὸ σῶμά μου ἄλλο κεφάλι στηθῇς, ἄνευ ἐμοῦ κτῆμα ποτὲ δὲν δύνασαι νὰ κτίσῃς. (Ἐστίλη ὑπὸ Ν. Ζερβίδου)

29. Αἴνιγμα

Μὲ εὐρίσκεις εἰς τὰ πλοῖα, πλὴν συνάμα εἶμαι πόλις γνωστὴ εἰς ὅλους — ἀλλὰ ποῖα; (Ἐστίλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Βανδώρου Κίου). Ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν λυτῶν τῶν ὀνόματα αὐτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές, ὅπως καὶ τα βραβεῖα τῶν προκηρυχθέντων Διαγωνισμῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ 55ον καὶ 56ον φύλλον τοῦ ‘Ἀπ’ Ολα» 10) Τὸ Βιολί. 11) 7 + 11 + 26 + 1 = 45 12 + 2 + 6 + 25 = 45 18 + 9 + 3 + 15 = 45 8 + 23 + 10 + 4 = 45 45 45 45 45 12) Ὁ κορηός. 13) Σέβου τὸ θεῖον. 14) N I N O Σ I K X Y T P Λ O A O O Σ M Σ Y P O Σ M Ω Ω N E P Ω N 15) Τὸ ‘Ἀπ’ Ολα». 16) Ἀπ’ ὅλα, Ἀπόλλων. 17) ‘Ἀπ’ Ολα»

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ν. Δ. ΜΕΛΑ

ΜΕΤ’ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ (Ἀρρεναγωγεῖον-Παρθεναγωγεῖον) ἸΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ Εἰκοστὸν ὄγδον σχολ. ἔτος 1911-1912

Κατάστημα εὐήλιον καὶ εὐάερον, πληροῦν ἀπάσας τὰς συνθήκας τῆς υγιεινῆς, ἐν τῇ ὁδῷ Σερκίς, ἀρ. 58-57, ἐγγὺς σχεδὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα ἰδίως διαμερίσματα, ὧν ἕκαστον κοινωνεῖ μετὰ τῶν ἑξῶ δι’ ἰδίαν θύραν. Ἐν τῷ πρώτῳ λειτουργεῖ τὸ Ἀρρεναγωγεῖον, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸ Παρθεναγωγεῖον. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Σεβ. Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως, ἐργάζεται κατὰ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διατηρεῖ ἐννέα τάξεις: μίαν τοῦ Προκατοχικοῦ τυπώματος, τέσσαρας τοῦ Δημοτικοῦ

Σχολείου, τρεῖς τοῦ Σχολαρχείου καὶ μίαν Γυμνασιακῆν. Πρὸς περισσοτέραν ἀνεσιν τῶν τροφίμων ἐνοικιάσθη ἰδιαιτέρον οἶκημα δι’ οἰκοτροφεῖον, πλησίον τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου. Σκοπὸς παρασκευάζει διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου. Ἀπὸ τῶν κατωτέρων τάξεων παρέχει πρακτικὴν διδασκαλίαν εἰς τε τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Τουρκικὴν. Ἀμφότεραι αἱ γλώσσαι διδάσκονται ὑποχρεωτικῶς καθ’ ἐκάστην κατ’ ὄλον τὸ μετὰ μεσημβρίαν χρονικὸν διάστημα. Ἐν τῷ Ἀρρεναγωγείῳ ὑπὸ εἰδικοῦ καθηγητοῦ διδάσκειται καὶ ἡ Ἀγγλική. Προαιρετικῶς καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέροις διδάκτορις ἡ Ὀργανικὴ μουσική, ἡ Κοπτικὴ, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ ὁ Χορὸς. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Γαλλικοῦ τμήματος, ὑφιστάμενοι ἐν τῇ Γαλλικῇ Πρεσβείᾳ ἐξετάσεις, ἐφοδιάζονται δι’ ἐπὶ τούτῳ ἀπολυτηρίου. Διὰ τοὺς θέλοντας νὰ διδαχθῶσιν ἀποκλειστι-

κῶς τὴν Γαλλικὴν, λειτουργεῖ ἕτερον ἐπὶ τούτῳ τμήμα. Δίδακτρα λίαν προσιτά. Βίος οἰκογενειακός, ἐν τῷ ἰδρύματι διαμενοῦσης τῆς οἰκογενείας τοῦ Διευθυντοῦ. Περίθαλψις μετὰ στοργῆς μητρικῆς ἐκ μέρους τῆς κ. Αἰκατερίνης Ν. Μέλα. Ἀγωγή ἐθνικὴ, διδασκαλία εὐμέθοδος. Ἰδιάζουσα προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια καταβάλλεται ὑπὸ τῆς Διευθίνσεως περὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ οἰκογένειαι εὐρίσκουσιν ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ Μέλα πᾶσαν ἐγγύησον χριστιανικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς, ἐμπιστευόμεναί τὰ τέκνα των. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἀποτελεῖται ἐκ καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν ἀνεγνωρισμένης ἰκανότητος. Ἐγγραφαὶ καὶ μαθήματα ἤρξαντο ἤδη. Κανονισμός καὶ πληροφορίαι παρέχονται παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ καθιδρύματος.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 718)

Χωρίς να περιμείνη απάντησιν ὁ παράξενος αὐτός ἄνθρωπος, ἤρχισε νὰ βαδίξῃ.

Ἐξάπαντος, ἀπὸ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ χωρίου οἱ ἑπαίται εἶχον ὀρυξέι μέσα συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀγροτικῶν οἰκισκῶν, διότι οἱ νικητικοὶ διαβάται διέσχισον ἕνα σπουδαῖον ἀριθμὸν αἰθουσῶν καὶ διαδρόμων. Ἐφθασαν τέλος εἰς ἕνα ἀρκετὰ ἐκτεταμένον χώρον, ὁ ὁποῖος ἐκαλύπτετο ὑπὸ θόλον.

— Τὸ τζαμίον, ἐπιθύρσειεν ὁ Ἀσσάρ.

Σχεδὸν πάραυτα ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους μία φωνὴ ἀντήχησε :

— Ποῖος ἔρχεται εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τὸν ἱερὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι διὰ τὸν ἰσχυρότερον τῶν βασιλέων ;

— Φίλοι τοῦ Μαλούκ καὶ τοῦ Μουράτ, ἀπήντησεν ὁ τουφεκιτζής. Νὰ ὀμιλήσουν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἑπαιτῶν καὶ τὸν κατάδικον σουλτάνον.

— Τί ἐχέγγιον δίδουν διὰ τὴν εἰλικρινεῖαν τῶν προθέσεών τιν ;

— Ἐν ὄνομα : Ἀσσάρ, ἡγαπημένος σωματοφύλαξ τοῦ Μαλούκ, ὀδηγῶν ἕνα Γάλλον, αἰχμάλωτον μέχρι σήμερον εἰς τὸ Γιλδίξ.

Σιγὴ ἐπηκολούθησε. Μετὰ ἕν λεπτὸν ἡ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ νέου :

— Βαδίσατε πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ οὐς τῶν βασιλέων θὰ σᾶς ἀνοιχθῇ.

Ὡς διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμβολικὴν φράσιν, ἕν ὀρθογώνιον φωτεινὸν διεγράφη εἰς τὸν τοῖχον. Κατόπιν μία θύρα ἠνοιχθῆ, παρέχουσα εἴσοδον εἰς δωμάτιον λαμπρότατον φωτισμένον. Ἐκεῖ, πρὸ μιᾶς τραπέζης, καταφοιτωμένης ἀπὸ φιάλας διαφόρων σχημάτων, ὁ Μαλούκ μὲ πρόσωπον φωτισμένον ἦτο ἡμιεξαπλωμένος ἐπὶ μιᾶς πολυθρόνας.

— Καλῶς ἦλθετε, ἐπιθύρσειεν ὁ γέρον με βραχνὴν φωνὴν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν συχνὴν χρῆσιν τῶν πρὸ αὐτοῦ φιαλῶν. Εἰσελθε, εἰσελθε, Ἀσσάρ, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἀλλὰ ποῖον μού φέρεις ;

— Τὸν σοφὸν ἱατρόν, ὅστις ἔρριψε τὴν ταραχὴν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Σουλτάνου τοῦ Γιλδίξ.

— Ἀ! ἄ! ὁ περιφήμος αὐτός ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀβδούλ ἔκαμε δῶρον ἕν ἀνεκτίμητον περιδέραιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μαλαρίας ἐθεώρησε κατάλληλον διὰ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Μάλιστα, ἕν περιδέραιον, ὠραιότερον τοῦ ὁποῖου δὲν ἔτιχε νὰ ἴδω.

Ὁ Μαλούκ ἐγέλασε.

— Τὸ ὠραιότερον ἐξ ὅσων ὁ σοφός . . . ἀκούεις, Ἀσσάρ ; Θὰ εἶναι ἀληθινὴ χαρὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ κανεὶς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μού τὴν ἀρνηθῆς, σοφὲ χότζα τῆς Δύσεως.

Ὁλα αἱ προσπάθειαι τοῦ Μαλούκ ἴτεινον εἰς τὸ νὰ γείνη κάτοχος τοῦ περιφήμου περιδεραιίου.

— Ἀληθῶς, ὄχι, δὲν θὰ σοὶ ἡρνούμην τὴν εὐ-

χαρίστησιν ταύτην, ἀπήντησεν ὁ Μαλαρίας, ἀλλὰ . . . δυστυχῶς . . . τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον μού ὀμιλεῖτε, δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν κατοχὴν μου.

— Μήπως εἶχες τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸ ἀφήσῃς εἰς τὸ Γιλδίξ ;

— Ὅχι, βεβαιωθῆτε, ὄχι !

— Τότε ποῦ εἶναι ;

— Εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ ἔστειλα διὰ νὰ κάμῃ εὐτυχεῖς τὰς δύο Γαλλᾶς, τὰς ὁποίας θέλω ν' ἀποστείλω ἐπίσης.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσῃ τις τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία ἐξωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλούκ. Τὰ βλέμματ' αὐτοῦ προσηλωθῆσαν ἐπὶ τοῦ Ἀσσάρ, ἀλλ' ὁ δόλιος σύντροφος εἶχε προσδώσει εἰς τὸ πρόσωπόν του μίαν ἔκφρασιν τόσον ἀληθοφανοῦς ἐκπλήξεως, ὥστε αἱ ὑποψίαι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἑπαιτῶν διελύθησαν πάραυτα.

Ὁ Μαλαρίας εἰσῆργετο ἀγερώχως εἰς τὸν ρόλον του, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε διαχαράξῃ.

— Ἀκουσε, Μαλούκ, ἔχεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν στρατὸν ὀλόκληρον. Δὲν ἔχω εἰμὴ τὴν ἐπιστήμην μου, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη μου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν στρατὸν σου, τὴν διαθέτω πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων σου.

— Σὺ ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Τοῦτο σοὶ φαίνεται παράδοξον ; Ἐδῶ, περὶ ἡμᾶς οἱ ἄνθρωποι σου εἶναι ἕτοιμοι νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖόν σου . . . Πῶς θ' ἀντισταθῶ ; ὦ! διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου : ἀπεκάλυψα τὰ σχέδιά σου διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν πνευμάτων καὶ ἔλαβον ὅλας τὰς προφυλάξεις μου.

Ὅσον δὴποτε σκεπτικιστὴς καὶ ἂν εἶναι εἰς Ἀνατολίτης, πάντοτε θὰ εἶναι εὐαίσθητος εἰς τὸ ὄνομα τῆς μαγείας. Ὁ Μαλούκ δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸν κανόνα τοῦτον.

— Τὰ σχέδιά μου ; εἶσαι ἰσχυρότερός μου, διότι ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὰ ἤξεύρω.

ΜΟΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ

ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
εὐρίσκατε ἄκραν καθαριότητα,
ὑπηρεσίαν ἀνεπίληπτον
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.

Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ καταλύετε εἰς τὸν « ΟΛΥΜΠΟΝ »

Διευθυντής : ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

— Τότε λοιπὸν ἡ ἡλικία σου ἀφῆρεσε τὴν μνήμην σου ;

Εὐθύς ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀλητῶν ἐδόνησεν ἰσχυρῶς τὴν τράπεζαν μὲ τὸν γρόνθον του.

— Μάθε ὅτι ὁ Μαλούκ εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του καὶ ὅτι ἔμπορεῖ ν' ἀναποδογυρίσῃ ὅποιον εἴρη ἐμπρὸς του μὲ μίαν μόνην γροθιάν, ἡ δὲ μνήμη του . . .

— Εἶναι πιστότατος δούλος . . . Βωβὴ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ὀμιλήσῃ παρρηθῆς.

Ὁ Μαλούκ ἐδήξε τὰ χεῖλη του. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ Μαλαρίου τῷ ἔδειξεν ὅτι ἐπροδόθη.

— Ἔστω ! δὲν λημονῶ τίποτε. Βλέπεις ὅτι δὲν δυσκολεύομαι διόλου νὰ τὸ δηλώσω. Ἀπαιτῶ ὅμως νὰ ὀμιλήσῃς καὶ σὺ εἰλικρινῶς : Ἄν δὲν μού ἀποκαλύψῃς τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα μού ἀποδίδεις, ὁ βασιλεὺς τῶν ἑπαιτῶν θὰ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ σοῦ τὸν νόμον των, δηλαδὴ τὸν διὰ ραβδισμοῦ θάνατον. Νομίζω ὅτι πρὸ τοῦ νόμου τούτου θὰ φοβηθοῦν αἱ μαγεῖαι σου καὶ τὰ πνεύματά σου.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπεκλίθη.

— Τύχη ἀγαθῇ, ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον ἐξήτουν.

— Πῶς ; . . . τί ;

— Naί, ἔπαυσες νὰ προσποιῆσαι, ὀμιλεῖς τὴν συνήθη σου γλῶσσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἤλθον ἐδῶ διὰ μίαν εἰλικρινῆ ἐξήγησιν, ἡ στάσις σου μὲ χαροποιεῖ.

Ὁ Μαλούκ ἐκ νέου ἐξεπλάγη καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ἀσσάρ.

— Τὸν ἀκούεις ; μὲ προκαλεῖ.

Ὁ Ἀσσάρ ἐξέτεινε τὰς χεῖράς του, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν καταλαμβάνει τίποτε ἐξ ὅσων βλέπει, ἐξ ὅσων ἀκούει.

— Εἶναι τρελλός, ἐπιθύρσειεν ὁ γέρον.

— Ὁ χυδαῖος, ἐλαμβάνει τὴν σοφίαν ὡς παραλογισμόν, διέκοψεν ὁ Μαλαρίας. Εἶναι συγγνωστὸν αὐτῷ, διότι τ' ἄκρα συναντῶνται. Ἡ σοφία καὶ ἡ τρέλλα εἶναι γείτονες.

— Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὰς χάζιζεις ; ἐβρουχῆθη ὁ Μαλούκ περιεργός.

Μὲ χαριτωμένον μειδίημα ὁ Μαλαρίας ἰπέδειξε τὴν τράπεζαν, ἡ ὁποία εὐρίσκατο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Τὸ φάρδος τῆς τραπέζης αὐτῆς, ὦ βασιλεῦ τῶν ἑπαιτῶν !

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀνεφώνησεν ὁ τελευταῖος, ἰδοὺ μία ὠραία ἀπάντησις. Ἐμπρὸς, μὲ διεσκέδασες, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ τὴν γλυτώσῃς φθηνά. Δὲν μ' ἀρκοῦν ἀστεῖσμοὶ καὶ ψευδοεμφυταί, ἀλλ' ἀποδείξεις πραγματικά.

— Ἦλθα διὰ νὰ τὰς δώσω καὶ νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι ὀφείλεις νὰ μ' ὑπακούῃς.

— Νὰ σὲ ὑπακούω ;

— Ἐάν θέλῃς τὸ συμφέρον σου.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν ὁ Μαλαρίας, ἐξηκολούθησε :

— Μαλούκ, εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀλητῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σοῦ ἔδωσαν τὴν δύναμιν, τὴν ραστώνην καὶ τὴν εὐμάρειαν. Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἐξεδικούντο, εἰάν ἐμάνθανον ὅτι ἐσκέφθῃς νὰ τοὺς κλέψῃς ἀπὸ προηγουμένως κλέψῃς ἐμὲ αὐτόν ;

Εἰς τὴν σαφῆ ταύτην κατηγορίαν ὁ Μαλούκ ὠχρίασεν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ μία λάμψις ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ψεύδουσαι !

— Ὅχι δά ! ἡ φωνὴ σου τρέμει, ἡ σιγὴ σου αὐτὴ κατὰ τὸ συμβούλιον τῆς ὀμάδος σου θὰ σὲ κατεδίκαζεν. Ὁμίλησες εἰς τὸ συμβούλιον διὰ τὸ πολῦτιμον δῶρον, τὸ ὁποῖον μού ἔδωσεν ὁ Χαμήτ :

— Ὅχι, ἀλλὰ σοῦ ἔστειλα τὸν Ἀσσάρ, διὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὸν δρόμον τῆς φυγῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΣ

Ίδρυθείσα τὸν Αὐγούστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἔξωτερικὸν » » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀπ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

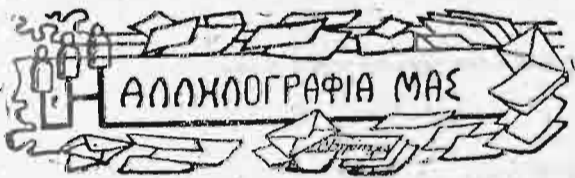
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Διτόκωρον. Δημ. Νικολαΐδ. ἔνεγο. διὰ γ' ἔξαμ.,
τίμημα ἐλήφθ. εὐχαριστ., πέμπομεν, ὁμοίως καὶ
διὰ τὸ ἡμερολ.

Μέτροις. Δ. Βιτ. ἔνεγο. Ε. Λ. ἀποστέλλομεν.—
Μόλιθον. Π. Ἰγνατ. τίμημα γ' ἔξαμ. ἐλήφθ. εὐ-
χαριστ. καὶ διὰ τὸ συγχαρητήριόν σας διὰ τὰ προ-
δουκ τοῦ «Ἀπ' Όλα».— Μπὴν Σεχίρ, Μουμπ.
τίμημα ἐτησίως ἀνανέωσας ἐλάβομ. εὐχαριστ.
μᾶς ζητεῖτε α' ἔξιμησίς, δὲν ἔχομεν εἰμὴ μᾶς
καὶ μόνην διὰ τὸ γραφεῖόν μας μόνον σώματα β'
ἔξιμησίας εὐρίσκονται διὰ τὸ ἀντιχολερικὸν ἀπε-
τάθημεν τῷ κ. Μ. Σαφρονιάδῃ, ὅστις δύναται νὰ
παραδώσῃ 50 φύλλα τῶν 200 γραμ. πρὸς 3 γρ.
ἐκάστην. Ἄν τὸ ποσὸν εἶναι ὀλιγώτερον, ἢ ἰσά-
λη τιμᾶται 4 γρῶσια.— Μισόπολιν. Δ. Ἀλεξάνδρ.
ἀπαντῶμεν εἰς τὸ ἀπὸ 5 τρέχοντος γραμμῶν σας,
κατεχωρήσαμεν τὰς 20 ἐγγραφάς σας, ἀναμέ-
νοντες καὶ νέας. δεγόμεθα τὴν παράκλησίν σας,
ὅλοι ἔξαρχετικῶς, εὐελπιστοῦντες, ὅτι θὰ ἐκτιμή-
σετε τὴν στάσιν μας δεόντως τὸ ῥωαῖόν σας ποιη-
ματίον λυπούμεθα ἀδυνατοῦντες νὰ δημοσιεύσωμεν,
κατ' ἀρχὴν ἀποφεύγουμεντὰ ποσοστικὰ— Μιτυλήνην,
Στυλ. Στυλ. καὶ Θ. Κυριακ. Μεγάλοισ με ἐνεθουσίασε
τὸ γραμμῶν σας αἰ πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» συμπαιθεῖς
ἐκδηλώσεις σας μᾶς συνεκίνησαν πολὺ, δὲν κρα-
τούμεθα νὰ μὴ παραθέσωμεν υιοεικῶς γραμμὰς
ἀπὸ τὸ ῥωαῖόν σας γραμμῶν: εἰλήθε ἄξιοι τῆς κοι-
νῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης διὰ τὸ πολύμοχθον
ἔργον σας... Σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν. εἰ μὴ ἔνευον

ΠΩΛΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

Γραμματοσήμων

ΑΛΦΕ. Ι. ΑΜΟΙΡΟΓΛΟΥ

Erzurum-Turquie.

μετὰ πεπειθήσεως καὶ ἀγάπης ἀληθοῦς: Προχω-
ρεῖτε, προχωρεῖτε ἀπτόητοι, μὴ δειλιῖστε, μὴ δι-
σάσετε, ἐξυψώσατε τὴν ἔθνικὴν μας γλώσσαν,
ἐπαναφέρατε τὴν προτέραν ἀκμὴν τοῦ στοιχείου
μας, ἀνάψατε πλέον τὸν τηλαυγὴ φάρον τῆς κο-
σμοφεγγοῦς πυρᾶς τῆς ἀρχαίας ἑλλ. γλώσσης...»
ἀλλὰ πρέπει νὰ διακόψωμεν τὴν ἀντιγραφὴν, διότι
ὁ ἐνθουσιασμός σας θὰ μᾶς παρασύρῃ ἢ τιγρό-
ψωμεν ὅλον τὸ γραμμῶν σας τίμημα 2 ἔξ. ἔνεγο.
ἐλήφθ. — Μοναστήριον, Δημ. Κοσμᾶ, ἐλήφθ. ἐ-
τησίως ἀνανέωσις. εὐχάρ., εἰσθε πολὺ ὑποχρεωτι-
κός.— Μασμαράν, Ι. Κυλ. συνεμορφώθημεν.—
Αὐτόθι, Προάστειον. Λάων. Δημητρ. ἐτησ. ἔνεγο.
ἐλήφθ. εὐχάρ.— Αὐτόθι, Α. Παυλ. ἔνεγο. ἀποστέλλ.
— Αὐτόθι, Ἐλ. Ἰωάν. συνεμορφώθημεν.— Μιτυ-
λήνην, Χαρ. Γιακ., ἐτησίως ἀναν. σας ἐλήφθ. ὑπ'
ῥην, εὐχάρ.— Αὐτόθι, Κ. Κογιουμ., γρ. 100 διὰ
3 ἔνεγο. ἐτησίως καὶ 2 ἔξαμ., ἐλάβ., εὐχάρ. θερμῶς,
αἰτ. φύλλον πέμπομ.

Μοναστήριον, Δ. Τσῶγ, τὰ δι' ἡμῶν ἐξ ὀνόμ-
τῶν αὐτόθι ἀγνωστῶν τοῦ «Ἀπ' Όλα». συγχα-
ρητήριά σας μᾶς συνεκίνησαν, δεχθῆτε τὰς θερμ.
εὐχαριστίας, εἰς τὸν λογαριασμὸν σύμφωνοι, στέλ-
λονται.— Μπουκ, Κ. Στυο., ἔξ. τίμ. ἡμῶν καὶ Δ.
Π., ἐλήφθ. εὐχάρ.— Μοναστήριον, Σ. Σταυρίδ.,
αἰ κρίσεις περὶ τοῦ «Ἀπ' Όλα» εἶναι πολὺ κολα-
κευτικά, σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ
ἐπράξατε σᾶς εὐχαριστοῦμεν προσέτι καὶ διὰ τὰς
φροντίδας, αἰ μᾶς ὑπόσχεσθε, ὅτι θὰ καταβάλλε-
τε. ἔχομεν ὑπ' ῥην τὸν λ/σμόν σας, εἶναι ὄντως
τακτικώτατος, μετὰ λύπης ὁμοῦ παρετηρήσαμεν,
ὅτι πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν καθυσταροῦσιν εἰσέτι
τὸ γλίσχρον τίμημα. Καὶ ἀνωτέρω γράφομεν πό-
σον εἶναι τοῦτο ἄδικο. Τίποτε εἰς τὸ «Ἀπ' Όλα»
δὲν παρέχεται ἐπὶ πιστώσει, οὐδ' ὁ χάριτης ἔορτος
δωρεάν ἐξ Εὐρώπης, οὔτε οἱ ἐργάται τοῦ τυπο-
γραφείου τηρηνοῦν νὰ διέλθουν τοῦ ταμείου μας.
οὔτε τὸ ταχυδρομεῖον εἶναι ἐπεικέστερον. Διὰ
λοιπὸν οἱ τῶσον ἐνθουσιασμένοι ἀναγνώσταί μας
νὰ παραμελοῦν ἐν τῶσον στοιχειῶδες καθήκον των;
παραδώσατε τῷ κ. Δ. Τσόγγ τὸν κατάλογον καὶ
παρακαλέσατε αὐτὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν εἰσπράξιν ὡς
καὶ τὴν φροντίδα νὰ μᾶς δηλώσῃ τοὺς ἐκ τῶν
ἐγγεγρ. ἀνανέωσαντας. Παρακαλέσατε τὸν κ. Δ.
Τ. καὶ ἐκ μέρους μας.

Μουδανία, Κ. Βιγκόπουλ οἰτοῦ. καὶ ἀποδ-
στέλλωμ., εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας συγχαρητή-
ρια ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς ἀδελφῆς σας δὲν δυνάμεθα
νὰ σᾶς δώσωμεν πληροφῶριαν περὶ τοῦ προσώπου,
δι' ὃ μᾶς γράψετε, κυκλοφοροῦν πολλοὶ φῆμαι,
εἶναι λυπηρόν, διότι ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι εἰς
ἐποχὴν θετικισμοῦ καὶ ὀρθολογισμοῦ συμβαίνουν
ταῦτα. Οἱ μυθιστοριογράφοι οὐδέποτε ἐπευόθησαν.

Νέαν Ἐφεσον, Δ. Μιλ. συμφώνως αἰτήσιν σας
ἀποδείξεις ἀποστέλλονται, εὐχαριστοῦμεν.— Νέξ
Σελίρ, Μ. Δάγγαν. τίμ. ἔξαμ. ἀνανέωσας σας
ἐλήφθ. εὐχάρ.— Νικομήδειον Χρ. Βαφριάδην,
ἀναμένομεν ἐξόφλησιν δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν
ἐστεῖλατε οὐδ' ἐν γρῶσιον διὰ τὸν λ/σμόν σας κα-
κῶς λοιπὸν τὸ ἐξελάβετε. Κλείομεν τοὺς λ/σμούς
τοῦ α' ἔτους καὶ δι' αὐτὸ ζητοῦμεν παρὰ τῶν
ἀνταποκριτῶν μας πίνακα τῆς καταστάσεως τὸ
μέτρον αὐτὸ δὲν ἦτο μόνον δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ γενι-
κόν, ἔσπευσαν δὲ πάντες οἱ ἀνταποκρ. νὰ συμμορ-
φωθῶσι πρὸς αὐτό. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προπληρω-
μὴν τῆς τρίτης ἔξ. ἐδημοσιεύσαμεν τὴν δὴλοσιν
ἵνα βοηθήσωμεν ἀκριβῶς εἰς τὰς εἰσπραξείας. Στέλ-
λομεν ἀποδείξεις.— Νιγδην, Χ. Κωνσταντινίδην,
ἔχομεν ὑπ' ῥην 2 τελευτ. ἐπιστολάς σας καὶ πί-
νακα κα' α'στ. λ/σμοῦ β' ἔξαμ. εἴμεθα σύμφωνοι,
εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν τάξιν, ἤδη πέμπομεν ἀπο-
δείξεις πρὸς εἰσπραξίν.

Σάνθην, Ἄδ Γούναρη, σημειωμένην σὺξην
ἐγγραφῶν, ἐλάβ. ὑπ' ῥην, στέλλομεν συμπλ. φύλ-

λα καὶ ἀποδείξεις, εὐελπιστοῦμεν ταχεῖαν ἀπο-
στολήν.

Οὐζοῦν Κιοπροῦ, Γεώργ. Πετρ., ἐλάβομεν γρ.
75, τίμημα 6 ἐγγραφῶν, εὐχάρ. πολὺ.— Ὁρτάκιοι
Ἀδριανουπόλεως, ἐπιστ. μετὰ γραμ. 105.5 γρ.
ἐλήφθ. εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, συμμορφώθηθα
σύμφωνοι.— Ὁρδοῦ, Π. Ἀναστ. Μᾶς ἐγοήτησεν
ἢ ἐπιστολή σας, γράψετε: «Μετὰ σεβασμοῦ λαμ-
βάνω ἀπὸ χεῖρος τοῦ «Ἀπ' Όλα» καὶ λεπτομε-
ρῶς διαβάσω συνεχῶς χωρὶς νὰ χορτάσω...» Σᾶς
εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς κρίσεις σας, δὲν ἔχο-
μεν λόγους νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν μας διὰ τὴν
εὐαρέσκεϊαν τῶν ἀναγνωστῶν ἐκ τῆς ὕλης τῆς
Ἐπιθεωρήσεως μας. Σκοπός μας, ἄλλως τε, εἶναι
αὐτός, τίμ γ' ἔσομ Ι. Κεντρ. ἐλήφθ. εὐχάρ.

Πολιτᾶνην, Μιλ. Οἰκον., ἐλήφθ. εὐχάρ.— Πρέ-
βεζαν, Π. Καρ., ἀνανέωσις ἐλήφθ., εὐχάρ.— Πο-
λύνωρον, Γ. Ματοσών, τίμ γ' ἔξαμ. ἐλήφθ., εὐχάρ.
φύλλα αἰτούμενα ἐξητλήθησαν μέχρις ἐνός, δι' ἐν
ἔξ αὐτῶν μᾶς προσεφέρθησαν 25 γρ., φαντασθῆ-
τε, μόλις μίαν σειράν κατορθώσαμεν νὰ κρατήσω-
μεν πλήρη διὰ τὸ γραφεῖον.— Πολιτᾶν. Βασ. Γεωρ.
ἐνεγο. γ' ἔξαμ. Θ. Ν. Ἐβλ. ὄγλου ἐλάβομεν,
εὐχαριστ. διὰ τὰς συστάσεις σας.— Πλωμάριον,
Ε. Τραγάκη, τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς σας ἐλή-
φθ. εὐχ., αἰτούμ. στέλλονται.— Πρόσαν, Γ. Πάτο.
ἐλήφθ., εὐχάρ.— Ποντοπόρκειαν, Γ. Ἀβερ., ἐνε-
γοῦσθε, γρ. 12,5 ἐλήφθ., εὐχάρ.— Προῦσαν, Κ. Φί-
λανδο. εὐελπιστοῦμεν, ὅτι θὰ ἔχομεν ταχύτατα τὰ
ἀνοτελέσμα. τῶν ἐνεογειῶν σας, εὐχάρ. διὰ κρίσεις
καὶ αἰσθητάς.— Πάνορμον, Ν. Σταμίδην. ἀπαν-
τῶμεν εἰς ἀπὸ 10 τρ. ἐπιστ., γρ. 125 ἐλήφθησαν,
εὐχάρ. δι' ἐνεογειῶν καὶ ἀδιόπτωτον ἐδιαφέρον
ὑπὲρ τοῦ «Ἀπ' Όλα», ὅσον ἀφορᾷ περὶ Μιχα-
ληταῖον, σᾶς βεβαιώομεν, ὅτι ἐλλείπει ἀπ' εὐθείας
ταχ. μέσου ἀγνοοῦμεν τί νὰ πράξωμεν, ἄλλοτε
ἐστελλόντο εἰς τὸν προϊστάμενον, ὅστις νομίζομεν
μετετέθη.

Ρόδον, Μ. Γ. Παπῆλιαν, ἐνεγοῦσθε, τίμημα ἐλή-
φθ. εὐχάρ.— Ραιδεστόν, Σ. Βασ. ποιήματά σας
ἐλάβομεν, τὸ δεύτερον καλλίτερον τοῦ πρώτου,
ἀλλ' ἔκτενέ. — Αὐτόθι, Ἄντ. Ν. Παζούρη, ἐνεγοῦσθε.
τίμημα ἐλήφθ., εὐχάρ.— Ριζαῖον, ἀπαντῶμεν εἰς
ἐπιστ. 21 λῆξ., ἐλήφθησαν ἐγκαίρως γρ. 210 πρὸς
ἐξόφλησιν γεν. λ/σμοῦ, ὁμοίως καὶ 225 γρ. διὰ τὴν
γ' ἔξαμηνίαν, εὐχαριστ. πολὺ, γράφετέ μας ἂν θέ-
λιτε νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀποστέλλοντες τὸ αὐτὸ
ποσὸν τῶν φύλλων ἢ νομίζετε ἀναγκαῖον τὴν μετα-
βολὴν του, τίμημα ἐτήσιον διὰ τὸ ἔξωτερικὸν εἶναι
8 φράγκα. Πιστεύομεν σήμερον νὰ μείνετε εὐχαρι-
στημένοι.

Σαράντα-Ἐκκλησία, Ι. Ἰωάν. διεύθ. μετεβλή-
θη, στέλλομεν.— Στενήμαχον, Θωμ. Μιχαήλ, αἰ-
τούμενα ἐπέμψαμεν, ἀναμένομεν τίμημα.— Σαῶ-
πην, Γ. Δημητριάδ, ἐνεγοῦσθε, τίμημα ἐλήφθ.,
εὐχάρ., στέλλομεν.— Σαράντα-Ἐκκλησία, Δ. Σοφ.
Ἄρπατζ., τίμημα γ' ἔξαμ. ἐλήφθ. εὐχάρ.— Σίμην,
Ἄναπ. Κ. Παπαμυχ., στέλλομεν 1 σῶμα β' ἔξαμ.
καὶ ἂ ἀ δύο φύλλα γ', ἢ μὲν β' ἔξαμ. τιμᾶται γρ.
10, ἐκάστη δὲ τῶν ἄλλων 12.50, ἀναμένομεν.—
Σέρρος, Γ. Φωτ. καὶ Γ. Ντινόπουλ., ἐνεγοῦσθε,
τίμ. ἐλήφθ. εὐχάρ. αἰτούμενα στέλλομεν.— Σα-
φράνιον Γιάλοβας, Ν. Ἀρβαν. ἐπιστ. 2 τρ. ἐλάβ.
ὑπ' ῥην, ὡς καὶ ἀντίτιμον, εὐχαριστ.

SANITOR
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Δύ-
σεις τῶν ἐν τῷ 59ῳ φύλλῳ δημοσιευομένων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἄω' Ὀλα
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

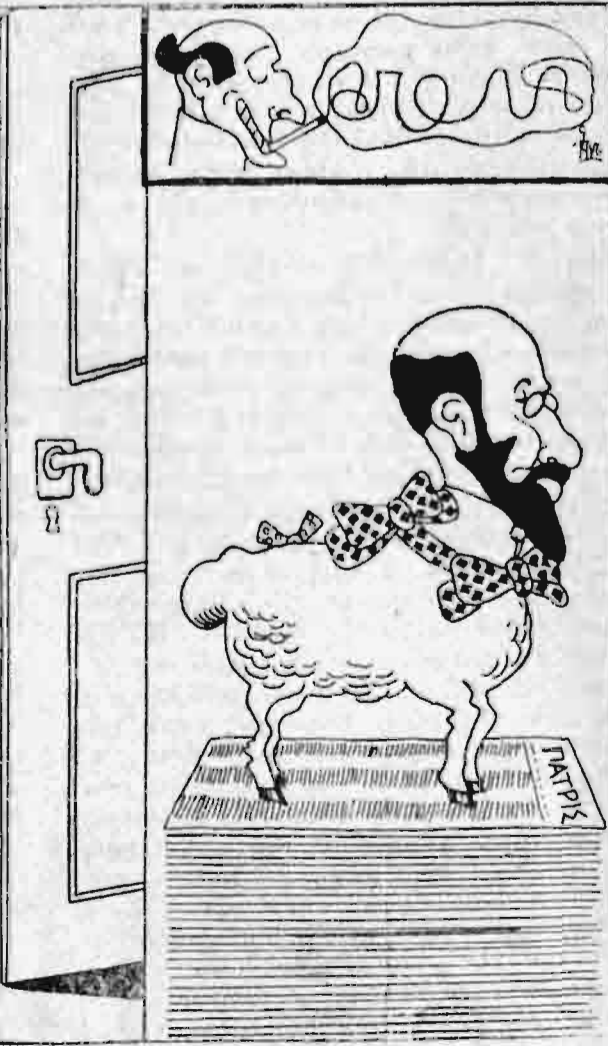
Ὁ νέος Διογένης.

— Ζητώ Ἕλληνας ὑπουργούς.

Τί τόν ἀναμένει εἰς τό Μ. Συμβούλιον.

Τό ἄκακον ἀρνίον.

Ὑπό τίνες ὄρους θά ἔλθῃ, ἀν... ἔλθῃ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ